

VEZÉRCIKK

Milyen legyen? • Kovács Zoltán felelős szerkesztő

Milyen legyen az Élő Víz? A lap fennállása óta szinte folyamatosan felmerülő kérdés ez a szerkesztőségi megbeszéléseken, s az olvasókkal beszélgetve is sokszor előjön a téma. Az erről való töprengésre a jobbítás szándéka indít bennünket, hiszen szeretnénk mind tartalmilag, mind megjelenésében színvonalas lapot adni az olvasó kezébe, mely – az eseményekről való tájékoztatás mellett – mindenkinek a lelki épülését szolgálja. Gondoltuk, az a legjobb, ha ebben a kérdésben kedves olvasóinktól kapunk választ. Ezért biztattunk már kezdettől fogva arra, hogy írjátok meg a szerkesztőség címére az Élő Vízzel kapcsolatos észrevételeiteket, s ezt a továbbiakban is kérjük. Ezért helyeztünk el a '91/5. számba egy kérdőívet, mely alapján hiteles képet kaphattunk volna arról, hogy mi az, ami jó a lapban, és mi az, amin változtatni kell. Sajnos, meglehetősen kevés (száznál kevesebb) kitöltött kérdőív került vissza a szerkesztőségbe, így a várt eredmény elmaradt.

Az azóta eltelt három év során hozzánk eljutott vélemények és az utóbbi két országos konferencián felállított Élő Víz asztal működésének tapasztalatai alapján megállapíthattuk, hogy olvasóinknak a lappal kapcsolatos észrevételei sokszor egymásnak homlokegyenest ellentmondók, ami egyébként teljesen természetes az érdeklődési körök különbözősége miatt. Van, aki kevesli a külföldi cikkeket az Élő Vízben, más viszont úgy véli, hogy túl sokat foglalkozunk külföldi dolgokkal. Egyesek szerint az Élő Víz antikarizmatikus újság, mások viszont túlzottan karizmatikusnak tartják. Vannak, akik több hírt és kevesebb igei tanítást szeretnének olvasni, ugyanakkor mások az igei tanításokat részesítik előnyben, sőt magam is tudok olyan gyülekezetéről, ahol rendszeresen az Élő Víz alapján szoktak Igét hirdetni.

Látható tehát, hogy olyan lapot nem tudunk szerkeszteni, amely teljes egészében tetszene mindenkinek. Hadd kérjek hát olvasóinktól több megértést és toleranciát: ha valamelyik cikk nem tetszik az Élő Vízben, ezt harag és felindulás nélkül állapítsátok meg, s közben gondoljatok arra, hogy ugyanakkor sokan mások talán éppen ezt az írást tekintik az adott szám legjobb cikkének! S ami nektek tetszik, talán éppen az nem tetszik másoknak!

Célunk továbbra is olvasóink szolgálata, amennyire ezt anyagi lehetőségeink, és a beérkezett cikkek lehetővé teszik. Célunk a Közösségen belüli információáramlás elősegítése, hozzájárulás az egységes hitbeli látás kialakulásához, és mindezzel Közösségünk egységének erősítése. Szeretnénk a Közösség minden rétegét elérni, gyermekeket, fiatalokat, középkorúakat, időseket egyaránt. Emellett az érdeklődőket is meg kívánjuk szólítani megtérésekről, gyógyulásokról szóló bizonyosságokkal, az üdvösség útjának bemutatásával. Szeretnénk több érdekes, olvasmányos írást közreadni közérdekű témákról, s mellett nem elhanyagolni a tiszta igei gondolatokat megszólaltató cikkek közlését sem.

A fenti célok elérése nem könnyű. Szükségünk van hozzá a Szentlélek erejére és vezetésére, de a ti jól megfogalmazott bizonyosságaitokra és fontosabb helyi eseményekről szóló tudósításaitokra is. Várjuk tehát bizonyosságaitokat, híreiteket, észrevételeiteket; és kérünk, ne szűnjetek meg imádkozni értünk!

ÍRÁS AZ ÍRÁSRÓL

Az Assemblies of God állásfoglalása a démonológiáról • Fordította: ifj. Kovács Béla

%Megjelent a Paraclete című folyóirat 1994. téli számában. (Assemblies of God, az Amerikai Pümkösi Közösség!)

Az evangéliumokban több általános érvényű megállapítást találunk Jézusnak a démonizált emberekkel kapcsolatos munkáját illetően. *L. Graut Mclung Jr.* hét szakaszt különített el a Szentírásban, ahol Jézus ilyen személyekkel került kapcsolatba:

1. A tisztátalan Lélektől megszállott ember a zsinagógában (Mk 1,21–28; Lk 4,31–37).
2. A vak és néma megszállott (Mt 12,22–29; Mk 3,22–27; Lk 11,14–22).
3. A gadarai megszállott (Mt 8,28–34; Mk 5,1–20; Lk 8,26–39).
4. A kánaáni asszony leánya (Mt 15,21–28; Mk 7,24–30).
5. Az epilepsziás fiú (Mt 17,14–21; Mk 9,14–29; Lk 9,37–43).
6. A meggörnyedt asszony (Lk 13,10–13).
7. A néma megszállott (Mt 9,32–34).

Az emberre nagy hatással van az a nyilvánvaló hatalom, amellyel Jézus kiűzte a démonokat, mégis gyakran feltesszük a kérdést: Ki lehet démonoktól megszállott?

Morris Williams azt írja, hogy Istennek az az akarata, hogy minden ember megtérjen, és Isten gyermekévé váljon, Ő pedig Atyjuk legyen. Azonban nem minden ember hajlik arra, hogy megtérjen, és elfogadja az Ő tervét a megváltásról. Mindazok, akik nem fogadják el Isten tervét és megváltását, amely Jézus Krisztuson keresztül jött a világba, a Sátán uralma alá tartoznak, az ördög tulajdonában vannak.

Williams a földi állampolgársághoz hasonlítja a hívő pozícióját Krisztusban: „A földi háborúban az állampolgárság határozza meg, ki az ellenség. Mindkét oldalon vannak ugyan erős és gyenge polgárok is, de az állampolgárság szabja meg, ki az ellenség, és ki a barát. Isten szereti a bűnöst, de ez mit sem változtat azon a tényen, hogy a bűnösök a Sátán alattvalói, és így az ellenséges királysághoz tartoznak. A hitetlenek különböznek egymástól abban, hogy mennyire engedik magukat a királyuk által irányítani.

Vannak, akik igyekeznek jó életet élni, bár közben elutasítják az evangéliumot, de vannak, akik olyannyira átadják magukat a Sátánnak, hogy megszállottak lesznek.”

A Mt 12,24–29-ben Jézus úgy beszél az ördögről, mint erős emberről. Elmagyarázza, hogy azért tud ördögöt üzni, mert hatalmasabb nála, és Ő van uralmi helyzetben. Az erős embernek Istennel szemben nincs esélye. Jézus azt is mondja, hogy amikor az erős ember meg van kötözve, akkor már ki is üzetett a házból, amit előzőleg elfoglalt. Amikor Jézus bemegy az erős ember házába, kiűzi azt, mert Ő és az erős ember nem foglalhatja el ugyanabban az időben ugyanazt a házat. *E. N. Bell*, az Assemblies of God korábbi elnöke a következőket mondja:

„A Sátánnak nincs hatalma Isten egyetlen gyermekén sem. Isten nagyobb a Sátán összes hatalmánál, és az Úr angyalai táborat járnak az Őt félők körül.”

Jézus szolgálatában sok olyan esetet találunk, amelyek azt mutatják, hogy a démonok alá vannak vetve Neki.

Egy esetben, amikor Jézus egy megszállott emberhez közeledett, a tisztátalan lélek felkiáltott: „Mit akarsz tőlünk, Názáreti Jézus? Azért jöttél, hogy elpusztíts minket? Tudom ki vagy: az Isten Szentje.” Jézus megdorgálta a demont, és kiűzte. Az emberek, akik látták ezt, nem értették, de nagyon elcsodálóztak. Elkezdtek egymást kérdezgetni: „Mi ez? Egy új tanítás, még hozzá hatalommal! Még a gonosz lelkeknek is parancsol, és azok engedelmeskednek neki.” (Mk 1,24–27).

Jézus kiűzte a démonokat, de nem engedte őket beszélni, ezzel is megmutatva hatalmát felettük (Mk 1,34).

Az Assemblies of God a megszállottsággal foglalkozó állásfoglalásban leszögezi: „Az az elképzelés, miszerint egy igaz hívőben démonok lakozhatnak, sérti a megváltás bibliai tanát. Sőt, a hívőkben nagy félelmet okoz, ha elkezdnek azon tünődni, hogy a jövőben esetleg démonok támadhatják meg őket. Mindez szöges ellentétben áll azzal a szabadsággal, amivel a Biblia szerint rendelkezünk. A Szentírás tele van biztatással a hívők felé: »Nagyobb az, aki bennetek van, mint aki a világban van« (1Jn 4,4b).”

Az állásfoglalás szerzői szerint a legnagyobb probléma, ami a hívők demonizálhatóságának elképzeléséből ered, az, hogy aláássa Isten tervét és megváltását, amit Ő adott számunkra, és kikezdi a hívő hitét. A Kol 1,13 kifejezi, hogy Isten, az Atya megszabadított minket a sötétség hatalmából, és átvitt szeretett Fiának országába. Az Ef 2,2 megállapítja, hogy a múltban e világhoz igazodva jártunk, a levegőbeli birodalom fejedelmének tetszése szerint, annak a léleknek megfelelően, aki most azokban munkálkodik, akik engedetlenek. Most azonban az Ő szeretetéből megmentett minket, és a szentek polgártársaivá és Isten háza népévé tett (Ef 2,19). Amikor valaki hívővé lesz, az élő Isten templomává válik (2Kor 6,16). A Sátán támadhatja, de sohasem támaszthat igényt arra a személyre, vagy olyan területre, amelyet Krisztus a kereszten elvégzett áldozatával megvásárolt.

A démoni tevékenység felismerése

Az utolsó időkben a Sátán aktivitása növekszik. Egyre nagyobb a szükség a gyülekezet részéről annak felismerésére, mi van Istentől, és mi a Sátán hamisítványa és becsapása. *Henry H. Ness* emlékeztet arra, hogy az utolsó napokban a Sátán hatalma arra irányul, hogy becsapjon. Felhívja figyelmünket, hogy a Sátán az idők kezdetétől fogva hazug és csaló (1Tim 2,14; Jn 8,44; 2Kor 11,13–15).

A Biblia arra is tanít, hogy a végidőkben a Sátán hazug csodákat és hamis jeleket fog bemutatni. Utolsó igyekezetében, hogy minél több követőt szerezzen magának, minden trükkjét előhozza, hogy becsapja az embereket. A Jel 13,14 szerint „megtéveszti a föld lakóit azokkal a jelekkel, amelyeket képes megtenni a fenevad nevében”. Ezek a „jelek” vagy „csodák” mind-mind becsapás, és nem valóság.

Az Assemblies of God mindig is hangsúlyozta a természetfeletti látás vagy felismerés szükségességét (1Kor 12,10; 1Jn 4,1). Az előbbieken említett állásfoglalás rámutat a lelkek megkülönböztetése ajándékának fontosságára:

„Hisszük, hogy a lelkek megkülönböztetésének ajándéka azért adatik, hogy felismerjük azokat a lelkeket, amelyek befolyásolják azokat az embereket, akikben nem lakozik a Szentlélek.”

William Coldwell ezt az ajándékot úgy határozza meg, mint természetfeletti képességet a szellemi világban történetek megismerésére. Azt mondja, hogy az egyes ember nem ismerhet mindent, ami ott történik, csak annyit, amennyit a Szentlélek egy bizonyos helyzetben szükségesnek tart feltárni.

Albert Hoy a megkülönböztetés ajándékáról így ír: „A lelkek megkülönböztetésének funkciója, hogy világossá tegye az ember lelke és elméje előtt az esetleges szellemi megnyilvánulásokat. Nem éleselméjűség, és nem is a mélyreható gondolkodásra való alkalmasság ez, ami bölcs véleményekben nyilvánul meg, hanem a Szentlélek és a hívő lelkének egyesülése, ami által az ember tudatában lesz olyan szellemi valóságoknak, amelyeket még az értelem nem fogott meg. A Szentlélek és az emberi lélek ilyen összekapcsolódása a szellemi világ megítélése tekintetében kizár minden okoskodást. Világossá kell azonban tenni, hogy ez az ajándék csak akkor működik, ha az illető Szentlélekkel teljes.”

Hoy a továbbiakban arról beszél, hogy a megkülönböztetés ajándéka négy fajta lélek közötti

különbségtételre vonatkozik: a Szentlélek, a megújult emberi lélek, a természeti ember lelke és a gonosz lelkek közötti különbségtételre.

Donald Gee rámutat, hogy az Úr embereinek szüksége van az igaz és a hamis, a világos és a sötét, az isteni és az ördögi megkülönböztetésre. Szerinte a keresztényeknek három fajta lehetőségük van a lelkek megítélésére: erkölcsi, hitelvi és szóbeli vizsgálat által.

Az erkölcsi vizsgálat Krisztus meggyőző természeti példázatán alapul. „A jó fa nem teremhet rossz gyümölcsöt, sem a romlott fa jó gyümölcsöt” (Mt 7,18). Ezzel kimondja azt az isteni elvet, hogy a gonosz erők munkájának eredménye mindig gonosz kell, hogy legyen, és a jó erők munkája eredményének mindig jónak kell lennie. A következő a hitelvi vizsgálat. A természetfeletről szóló tanítást minden pontján szigorúan Isten Igéjével kell összevetni. Meghatározott kapcsolat van ugyanis a tanítás és az azt követő „jelek” között. Különösen fontos ezt szem előtt tartani akkor, amikor az Úr Jézus Krisztus személyéről van szó. Mert végső soron a Sátán az Ő istenségét és emberi természetét, Messiás-voltát, közbenjáró hivatalát és a kereszten elvégzett áldozatát támadja. Minden lelket megítélhetünk azáltal, hogyan viszonyul az Úr Jézus Krisztushoz. A harmadik módszer a szóbeli vizsgálat. A lelkeket meg kell ítélni abból, ahogyan az Úr Jézushoz való viszonyulásukat kifejezik szavakban. Ennek a vizsgálatnak az előnye, hogy azonnal képet nyerünk az illető lelki megnyilvánulásról, amikor nincsen lehetőségünk, hogy a tanítás vagy a gyümölcsök alapján ítéljük meg azt. „Senki sem mondja Jézust átkozottnak, aki a Szentlélek által szól, és senki sem mondhatja Úrnak Jézust, csakis a Szentlélek által” (1Kor 12,3).

„Minden lélek, amely vallja, hogy Jézus Krisztus testben jött el, az Istentől van; amelyik pedig nem vallja, hogy Jézus Krisztus testben jött el, nincs az Istentől” (1Jn 4,2–3).

Az 1Kor 2,11–16-ban lefektetett elv azonban érvényes mindenkire, aki a lelkek megkülönböztetését kívánja. Az embernek ugyanis lelkinak kell lennie ahhoz, hogy képes legyen különbséget tenni az isteni és a nem isteni között. Szentlélekkel teljesnek lenni pedig sokkal inkább szükséges, hogy „megpróbáljuk” a lelkeket, mintha analitikus gondolkodásunk vagy éles belátásunk lenne az emberi természetbe.

A démonok kiűzése

Mivel a Szentírás tele van példákkal a démonokat és Krisztus felettük való hatalmát illetően, az Assemblies of God Krisztus szolgálatát az ördögűzés, pontosabban szólva a démonok megkötözése és kiűzése bibliai példájának tartja. *Grant McClung* azt mondja, hogy a pünkösdi mozgalom történetének, irodalmának vagy szóbeli hagyományainak áttekintése egyaránt mutatja az ördögűzés gyakorlatának központi szerepét a pünkösdi és karizmatikus mozgalmak fejlődésében.

Az Assemblies of God gyülekezeteiben az ördögűzést úgy határozhatjuk meg, mint a gonosz lelkek vagy démonok kiűzését a Jézus Krisztus nevében történő felszólítással, az Ő ereje által.

A Szentlélek hatalma

Jézus nemcsak a tizenkettőnek adta a szabadítás erejét (Mt 10,1), hanem a hetven tanítványnak is, akik így örvendeztek: „Uram, még a gonosz lelkek is engednek nekünk a Te nevedben” (Lk 10,17). Márk világosan tudunkra adja, hogy a hívők képesek megkötözni az ellenséget: „Azokat pedig, akik hisznek, ezek a jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek” (Mk 16,17).

Lukács felismeri a gyülekezet elhívását a világ evangélizációjára, majd idézi Krisztus utasítását: „Én elküldöm nektek, akit Atyám ígért, ti pedig maradjatok a városban, amíg fel nem ruháztatok mennyei erővel” (Lk 24,49). Aztán a Cselekedetek könyvében így folytatja: „Ellenben vesztek erőt, mikor a Szentlélek eljön hozzátok, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig” (ApCs 1,8). Ugyanezt a szót használja Lukács később is, amikor így ír: „A názáreti Jézust felkenete az Isten

Szentlélekkel és hatalommal, és Ő szertejárt, jót tett, és meggyógyított mindenkit, akik az ördög hatalmában vergődtek, mert Isten volt vele” (ApCs 10,38).

Amikor egy hívő betöltekezik Szentlélekkel, ugyanezzel a Lélekkel és hatalommal kenetik fel, így már ő is ellene tud tenni az ördögnek, ahogy Krisztus tette. Az Atyaisten, a Fiúisten és a Szentlélekisten ereje rendelkezésére áll, hogy Isten dicsőségére megkötözze és kiűzze a démonokat.

Összefoglalás

A hívőknek fel kell ismerniük, hogy a Sátán sorsa Isten elleni lázadásával megpecsételtetett. A Mt 25,41 úgy tanít, hogy a pokol eredetileg az ördögnek és angyalainak készült, és nem az emberiségnek. Ellenben állandó harc folyik az emberekért. Pál mondja: „A mi harcunk nem test és vér ellen van, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak” (Ef 6,12).

Nincs kétségünk a Sátán hatalma felől, aki uralmában tartja a gonosz egész világát, és uralja a démonok hadát, hogy annyit ártsanak amennyit csak tudnak. Azonban ő és a démoni seregek, amelyeket irányít, korlátozva vannak. Jézus Krisztus keresztje volt a döntő csata a gonosszal. Bár meg van az ördögnek engedve, hogy egy ideig még e világ fejedelmeként ténykedjen (Jn 12,31), de hatalma az emberiségen korlátozott. Nem képes legyőzni az odaszánt, Szentlélekkel teljes hívőt, aki elhatározta, hogy ellenáll. Martin Luther egyszer azt mondta: az ördög is Istené. Isten van hatalmi helyzetben, és a hívőknek állandóan az Ő uralma alatt kell lenniük. Az újjászületett keresztényeknek mondja János: „Nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki a világban van” (1Jn 4,4b).

A CSALÁD

A vasárnap • Fordította: ifj. Kovács Béla

%Az alábbi cikk Marion Stroud: Loving God, loving you c. könyvéből fordított sorozatunk része, amely a hitetlen családban élő megtért feleségek, édesanyák mindennapi problémáival foglalkozik.

– *A vasárnap? Hát az a hét legelfoglaltabb napja! Az egész család valami mást akar csinálni, mint addig. Én meg az egész napomat szendvicsek készítésével töltöm, ha már egyszer sikerült kiugrasztanom őket az ágyból!*

– *A vasárnap? Szeretném úgy tölteni, hogy csak Istenre gondolok – teljes csendben imádni Őt, és olvasni, de hát ott a család...*

– *Gyermekkoromban a vasárnap egy rossz nap volt: „Ne tedd ezt, ne tedd azt!” Nem akarom, hogy a gyermekeim is megutálják, ahogy én, ezért aztán a vasárnap olyan nekünk, mint bármelyik más nap.*

– *Dolgozó feleség lévén a hétvégeket házimunkával kell töltenem, persze megpróbálok a legtöbb vasárnap egyszer elmenni a gyülekezetbe is. Úgy gondolom, ez minden, amit Isten elvár.*

Négy nagyon különböző vélemény a vasárnapról, legalább olyan különbözőek, mint a nyilatkozó nők személyisége és körülményei. A te számodra mit jelent a vasárnap? Talán nem volt számodra egyéb, mint a hétvége második napja, mielőtt megtértél. Most viszont kíváncsi vagy miféle változásoknak kellene történniük ezen a téren az életedben. Lehet, úgy érzed, hogy a „vasárnap megtartása” – annak minden megszorításával együtt – kiment a divatból a viktoriánus korról, és örülsz, hogy így van, mégis nyugtalanít egy érzés: sokkal jobb lenne, ha valamennyi időt automatikusan félre lehetne tenni Isten számára a rohanásban, amit

kiszakíthatnánk mindennapi életünkéből.

Bármilyen személyes véleményünk legyen is, nincs kétség afelől, amit a Biblia tanít: a hétből egy napnak másmilyennek kell lennie. Valójában ez olyannyira fontos volt Isten tervében, hogy belefoglalta az izraeliták életét meghatározó alapvető törvényekbe is, amelyeket mi tízparancsolat néven ismerünk.

Egy nap az emlékezésre

Amikor Mózes átadta az izraelitáknak Isten törvényeit, először elmondta nekik, hogy a szombat (ami megfelel a mi vasárnapunknak) Isten számára van elkülönítve, amikor Őt imádhadják, és emlékezhetnek arra, hogyan szabadította meg őket az egyiptomi szolgaságból. Nagy szabadítás történt az életükben, ezért kell ünnepelniük, de a keresztényeknek még több okuk van erre, hiszen minden vasárnap emlékezünk az Úr Jézus feltámadására, mivel ezáltal van lehetőségünk Istenhez menni. Így a vasárnap az emlékezés napja, ami legtöbbünk számára a gyülekezetbe járást jelenti.

Szükséges elmenni a gyülekezetbe vasárnap?

A gyülekezetbe járás nem tesz minket hívővé, de ha már egyszer megtértünk, szükségünk van a hívők nagy családjára, akik összejönnek a helyi imaházban Istent imádni, és ennek a gyülekezetnek is szüksége van ránk. A Biblia egyszerűen tanít erről: „Ne hanyagoljuk el gyülekezeti alkalmainkat, ahogy egyesek teszik, hanem bátorítsátok, és figyelmeztessétek egymást, különösen most, hogy az Ő visszajövetelének napja közeledik” (Zsid 10,25 – Living Bible).

Néhány hívő asszonynak az összejövetelek látogatása vasárnap (vagy talán még ritkábban is) lehetetlen, mert férjük nem engedi. Legtöbbünknek azonban a férjük vagy csatlakozik hozzánk, vagy vidáman integet nekünk a kapuból, amíg meg nem tér; vagy csak tolerálja gyülekezetbe járásunkat, de ha készek vagyunk erőfeszítéseket tenni ez ügyben, nem lehetetlen, hogy elmenjünk az imaházba.

Melyik gyülekezetbe?

(Az ebben a részben foglaltak elsősorban a nyugati országok körülményeire érvényesek, ahol „tülkínálat” van gyülekezetekből, és szinte minden utcasarkon áll egy imaház. Nálunk természetesen más a helyzet, és a felekezeti határok is élesebbek, ám a leírtak a mi helyzetünkre is tartalmazznak jó tanácsokat.)

Nincs olyan, hogy tökéletes gyülekezet! Hogyan is lehetne az, amikor mindegyik emberekből épül fel, saját reményeikkel, félelmeikkel, erejükkel és gyengeségükkel. De bizony van a hívőknek olyan csoportja a lakóhelyeden, akik együtt munkálkodnak és dicsőítik Istent, és akik között Isten neked is helyet készített. A te feladatod az, hogy megtaláld ezt a csoportot. Ez azonban nem mindig könnyű. Személyes vonzódásunk alapján talán egy apró missziós helyiség fesztelenségéhez, vagy a nagy katedrálisok liturgiájának fennkölt szépségéhez ragaszkodnánk, vagy bármi máshoz a két véglet között.

Tudjuk, szükséges, hogy tartozzunk valahová, ahol a többiek is ismerik és szeretik Jézus Krisztust, mint élő Megváltójukat és Uruk. Ahhoz, hogy növekedjünk, elengedhetetlen a Biblia tanításának és magyarázatának, Isten élő Igéjének hallgatása. Ideális esetben a gyülekezetnek helyinek kellene lennie, hogy azok között dicsérd Jézust, akik között élsz és dolgozol nap mint nap. Mégis sok tényezőt kell figyelembe venni a legmegfelelőbb gyülekezet megtalálásához. Légy felkészülve a meglepetésekre is: Isten ritkán dolgozik „ideákban”!

Tehát melyek azok a szempontok, amelyeknek befolyásolniuk kell a döntést egy bizonyos gyülekezethez csatlakozásunkat illetően?

1. Imádkozz!

Beszélgess erről Istennel, és kérd Őt, mutassa meg választását, és segítsen, hogy kész legyél elfogadni azt!

2. Figyelj a barátnődre!

Ha megtérésed előtt már valamelyest állandó tagja voltál egy közösségnek, maradj ott, amíg Isten megmutatja neked, ha máshova kell menned.

Sally ilyen helyzetben volt. Néhány hívő barátnője sürgette, hogy hagyja el azt a nyugodt, tradicionális gyülekezetet, amelybe már évekkal ezelőtt járt. Sokszor szerette volna, de valahányszor ezért imádkozott, sohasem érezte úgy, hogy ez lenne a helyes dolog, amit tennie kell. Sally jól tudta, hogy több segítségre van szüksége a Biblia megértésében, mint amennyit a vasárnapi istentiszteleteken kap, ezért megkérte egy hívő barátnőjét, hogy hetente egyszer keresse fel bibliatanulmányozásra. A csoport létszáma hamarosan kettőről tizenkettőre növekedett, közülük néhányan Sally gyülekezetéből jöttek. Többeknek a csoportban egészen új, és buzdító volt hallani a gyakorlatias bibliamagyarázatokat, ezáltal Isten újat kezdett munkálni a gyülekezetben is. Jane megtapasztalása azonban más volt. Ő már hosszabb ideje járt Sally gyülekezetébe, amikor megtért – azon keresztül, amit a csoportos bibliatanulmányozásokon kapott –, Isten mégis egy másik felekezetbe vezette két-három évre. De nem engedte őt ott maradni. Megerősödése után körülményein keresztül Isten megmutatta neki, hogy vissza kell mennie az eredeti gyülekezetébe, és segítenie Sallyt a hitükről való bizonyosságtételben.

3. Alkoss véleményt az idegen gyülekezetéről!

Ha nincs kapcsolatod semelyik felekezettel sem, beszélj erről hívő barátnőiddel, és látogasd meg a gyülekezetüket néhányszor, amíg belülről nem érzed; ez az a hely, amit Isten is akar. Esetleg elköltöztél, mióta megtértél? Akkor először is keress egy olyan gyülekezetet, ahol hetente összejönnek bibliaóra és imádkozásra! És mindenekelőtt légy kész adni és kapni – Isten akar és fog is csodákat tenni egy olyan közösségben, ahol két vagy három ember kész imádkozni és felismerni az Ő akaratát, és aztán meg is tenni azt.

Ki menjen, és milyen gyakran?

Ideális esetben az egész család legalább egy vasárnapi istentiszteleten együtt dicséri az Urat. Vagy már teljességgel elveszett ez a kép a gondolataidból? Ne ess kétségbe! Tartsd az eszedben, és munkálkodj érte, de légy alkalmazkodó, mint Barbara.

– Gyülekezet! Imaház! Gyülekezet! Ez minden, amit mostanában hallok! – Sam elengedte magát, hogy véleményét félreérthetetlenül tudassa feleségével. – Én olyannak szeretem a vasárnapokat, amilyenek, és néhány hónappal ezelőttig te is így gondolkoztál. Nem fogom csak azért abbahagyni a vasárnap reggeli kocogást, hogy te elmehess, és az idődet pocsékolod abban a gyülekezetben. Ha menni akarsz, magaddal kell vinned a gyerekeket is, punktum! Amint látjuk, Barbarának nem kis problémája volt. A gyülekezetnek, ahová járt, volt ugyan bébiszobája a kisgyerekek részére, de ez volt minden. A mindig nyughatatlan nagyobb gyermekek számára nem volt semmi hely, ahol el lehettek volna. A délutáni bibliakör és az esti istentisztelet szoba sem jöhetett, hiszen a vasárnap délutáni tea Sam édesanyjánál volt az a pont, amit férje legkevésbé akart feladni. A probléma megoldása akkor jött el, amikor Barbara egy hívő barátnőjével elkezdett imádkozni. A barátnő elvitte őt egy olyan gyülekezetbe, ahol vasárnap délelőtt „családi” istentisztelet volt, ahol az egymást becsmérlő suttogások és a régi énekeskönyvek már feledésbe merültek, és ahol az istentisztelet alatt a gyermekeknek bibliaköri foglalkozásokat tartottak, olyanokat, amiket ők is megértettek. Ekkortól fogva viszonylag sűrűdésmentes volt Barbara és a gyerekek imaházba járása. Másoknak természetesen más engedményeket kell tenni a családi béke érdekében.

Samhez hasonlóan Diana férje sem nagyon szimpatizál az imaházba járással, és ő maga sohasem menne el. Jelenleg Diana úgy őrzi meg a család békéjét, hogy elmegy a kora délelőtti istentiszteletre, hogy a férje napját aztán ne zavarja, és hogy a gyerekeket is elvihesse a

délelőtti bibliakörbe.

Janet szombaton főz előre, hogy vasárnap az egész család el tudjon menni a tíz mérföldre levő imaházba, mert ez az egyetlen gyülekezet, amibe Tim beleegyezik, hogy elmenjen.

Mivel Mike ragaszkodik hozzá, hogy a vasárnapi ebéd pontosan fél egykor legyen tálalva, Sue a délutáni istentiszteletre jár.

Tehát légy rugalmas, de légy is ott – ha ez emberileg lehetséges! Természetesen akarnod kell megtenni mindent saját erődből is, hogy családot többi tagját is bátorítsd. A kisebb gyermekek valószínűleg boldogan elmennek veled a bibliakörbe, vagy más nekik való összejövetelre. A férfiak és a tizenéves gyermekek sokkal inkább értékelnek egy mosolygós egyszeri meghívást, mint az állandó unszólást. Légy nyitott az adódó lehetőségek irányában, mert lehet, hogy egy meghívás (talán valaki mástól) egy evangélizációra és az azt követő beszélgetésre sokkal vonzóbb egy fiatal számára, mint a vasárnap délelőtti istentiszteletek. De mindenekelőtt ne téveszd szem elől, hogy semmit sem nyerhetsz, de sokat veszíthetsz, ha a gyülekezetbe járás ügye viták középpontjába kerül. Így, ha egy darabig egyedül is kell menned, járd örömmel, és kérd Istent, hogy hozzon létre olyan változást az életedben és magatartásodban, hogy ezáltal családot többi tagja is kedvet kapjon, és felfedezze a változás okát is.

Egy nap a pihenésre

Közülünk, elfoglalt feleségek és édesanyák közül kevesen vitatnák, hogy szükség van egy napra, ami a pihenésé, ami Isten tervének szintén része minden teremtménye számára. Mózes is jól tudta ezt. Minden izraelitának, a ház urától a legkisebb szolgálóig, a hétből egy napot a pihenésre kellett fenntartania a rendszeres munkálkodás közben.

Mégis, felismervén a szükségét, kevesen teszünk valamit ennek a parancsolatnak a megtartására. „Egy asszonynak soha sincs pihenése” – mondogatjuk gyakran, és azon tűnődünk, miért. Közben pedig figyelmen kívül hagyjuk a Teremtő utasításait. Persze, hogy nem tudunk úgy cselekedni és megállni a helyünket az életben, ahogy kellene.

Lehetséges egyáltalán a vasárnapot a pihenés napjává tenni, amikor a család rajtunk lóg? Igen, lehetséges, de nem könnyű, mert mindehhez eltökéltség és fegyelem szükséges. Nagyon egyszerű nekiugrani lelkesedésünkben, és két-három hétig lépést tartani a házimunkákkal, és vállalni a szombati többletmunkát ahhoz, hogy a vasárnap a pihenés napja legyen. Aztán jönnek a szombatok, amikor duplán elfoglaltak vagyunk, és félreteszünk egyes dolgokat „holnapig”. Így bizony hamar megjelenik az elkeseredés is.

Tehát először is rendezd el szívedben a gondolatokat: Vasárnap a rutin házimunkát minimumon tartom, mert ez valami olyan jó számomra, amit Isten rendelt, és aminek engedelmeskednem kell.

Természetesen a rutin házimunkák háztartásról háztartásra változnak. Egy kisgyermekes édesanyának nyilván több tennivalója van, mint egy olyanak, akinek tizenéves gyermekei vannak. El kell kerülnünk a Jézus idejében (és az azóta) élő vallásos vezetők gyakorlatának másolását is, akik szigorúan előírták, mit szabad, és mit nem szabad tenni szombaton (vasárnap), úgy, hogy a szabályozás mögött teljesen elveszett a lélek.

Nem szükséges, hogy családot megszervezzük a vasárnapi ebédek specialitásainak hiányát. A köretet elkészíthetjük szombaton dupla adagban, az édességet is előre megcsinálhatjuk, a süteményt is megsüthetjük. Egy gyors rendcsinálás elég a házimunkákból vasárnap, és ha észreveszel egy pókhálót, nyugodtan hagyd ott – elvégre ez a te szabadnapod! A család lehet, hogy egy kicsit furcsának találja eleinte a dolgok ilyenén alakulását, de még ha nem is tudják a történések lelki háttérét értékelni, abban a legtöbben egyetértenek majd, hogy anyunak is joga van hetente egy szabadnapra. Különösen, amikor „learatják” a gyümölcsét annak, hogy olyan édesanyjuk van, aki a hét többi hat napján eredményesebben birkózik meg a nehézségekkel és a túlterheléssel.

Egy nap az örömrre

Isten azt akarja, hogy boldogok legyünk, és örvendezzünk ennek a napnak, amit Ő adott a mi javunkra. Mégis úgy látszik, hogy az örömrnek eme motivációja hiányzik a vasárnapból, amikor pihenünk, és Istenre gondolunk. Hogyan tehetjük a vasárnapot élvezetesebbé az egész család számára? Ebben, mint minden más otthoni dologban, az édesanya hozzáállása a legfontosabb. Ha a mi szívünk nyugodt, mert nem aggodalmaskodunk a hétköznapi problémák felől; és telve van örömrrel, mert Jézus él, akkor ez fogja az otthon egész atmoszféráját meghatározni. A mód, ahogyan az Isten dicsőítésével nem lefoglalt órákat töltjük, családról családra változik. Természetesen teljesen más tevékenységek jellemzők az olyan családra, ahol mindenki újjászületett keresztény, mint az olyanra, ahol csak egyetlen személy szereti az Úr Jézust. De bármilyenek is a körülményeink, követhetjük Jézus példáját, ahogyan Ő dicsőítette Istent, időt töltött tanítványaival, és mindig kész volt azok megsegítésére, akik szükségben voltak. Az Isten ajándékaiban való örvendezés gyakran nagyon gyakorlati szinten kezdődik. Így miért ne engednénk családunk tagjainak, hogy valamelyik kedvenc ételüket válasszák egy-egy étkezésre? Frissen főzött kávé a reggelihez; gyümölcslé ebédhez víz helyett; olyan édességek, amelyek túl drágák ahhoz, hogy a gyermekek megvásárolják a zsebpénzükből; mind-mind olyan dolgok, amelyek a vasárnapot különlegessé teszik a családban. Nem kell, hogy ezek többletmunkát jelentsenek. A család biztonnal jobban örül egy pikniknek a kertben egy nyári vasárnapon, mint egy marhasültnek; vagy az autóban elfogyasztott leves és szendvicsek érdekesebbek egy téli vasárnap délután, mint egy finom tea.

Egy nap a beszélgetésre

„Sajnos nincs időnk beszélgetni mostanában, valaki a családból mindig elrohan valahová; mindig elfoglaltak vagyunk.”

Ha az otthonod inkább hasonlít egy pályaudvarra hétfőtől szombatig, mint egy békés oázisra, akkor a vasárnapot használd egymás jobb megismerésére. Nincs értelme panaszkodni, hogy tizenéves gyermekeid hotelként használják az otthonukat, és soha nem osztják meg veled gondjaikat, ha te túl elfoglalt voltál ahhoz, hogy fiatalabb korukban kialakítsd a beszélgetés légkörét.

Nálunk a vasárnap családi nap. Nem engedjük, hogy a gyerekeink reggeltől estig eltűnjenek játszani a barátaikkal. De hogy kárpótoljuk őket, mindenki – sorban – választhat, mit csináljunk vasárnap délután (mert délelőtt bibliakör van), és a többieknek „kötelessége”, hogy teljesítsék a kérést morgolódás nélkül. Így meglehet, hogy egyik vasárnap a kacsákat etetjük a folyónál, máskor bújós-kázunk az erdőben, vagy vendégül látunk egy másik családot teára; de bármit is csinálunk, mindenki részt vesz benne.

Egy nap, hogy adjunk

– Szeretnék adni és adni, amíg csak tudok – sóhajtja Kate.

– Szeretném vasárnap megosztani az otthonunkat olyan emberekkel, akik nem tudják ezt viszonzni, idősekkel, diákokkal, és még csavargókkal is; de sajnos, Jim nem lát túl a maga családi körén, így csak a rokonokkal teázunk a legtöbbször.

Ez egy olyan helyzet, ami feszültséget okozhat sok családban. Az egyik családtag arra szeretné használni a vasárnapot, hogy megossza mindenkivel azokat a jókat, amelyeket Istentől kapott, míg a másik a családot és a közeli barátokat helyezi előtérbe, és csak aztán jöhetnek mások. Mit csináljunk, ha ilyen problémánk van?

Úgy látszik, a megoldás ismét a rugalmasság. Néha előfordulhat, hogy meg tudod hívni az egyedülállókat, vagy akik szükségben szenvednek egy-egy vasárnap; de légy készséges ugyanilyen szívesen fogadni azokat a rokonokat is, akik – noha úgy látszik, mindenük megvan – de nem ismerik Jézust. Bármilyen unszimpatikusak is, mégis te vagy az egyetlen

hívó, akit ismernek, az egyetlen, aki gyakorlatilag is be tudja nekik mutatni az Ő szeretetét. És ha nem is tudsz sok embert meghívni az otthonodba, talán tehetsz úgy, mint Sylvia, aki azt az időt, amíg gyerekei a bibliakörben voltak, és férje az újságot olvasta, egy özvegyasszonynál töltötte. Vagy talán felveheted Nagynét, amikor autóval még az imaházba; vagy levelet írhat sz Kisnének, aki kórházban van.

Olyan sok módja van, hogy Isten szeretetét megosszuk másokkal! Legyen ez is a vasárnapod része! Készségesen és mindenekfelett örömmel tedd ezt, emlékezve az Igére: „a jókedvű adakozót szereti az Isten” (2Kor 9,7)!

LÁTÓSZÖG

'94 Kadarkút Gyermektábor • Elbeszéli *Balogh Sándor* a táborvezető...

%A hetedik nyár, amely nem múlt el országos gyermektábor nélkül... '93 nyara óta milyen sokat is kellett várni, míg végre ismét elérkezett a tábor ideje... és milyen hamar elmúlt, elszaladt a röpke két hét... hogy azután megint várjuk egy teljes esztendőnyi időn át az újabb táborokat... legalább vagy három turnust!

Szeretnék mesélni a táborról. De kinek írjak? Azoknak, akik ott voltunk, vagy azoknak, akik nem vehettek részt a táborban? Mesélni szeretnék mindenkinek, hogy jó volt ott lenni, bár nagyon jól tudom, hogy nehéz azt szavakban tovább adni, amit egy ilyen tábori élet ad élményeivel, örömeivel együtt a résztvevőknek.

Nézem a számokat: 377 gyermek... de én mégsem számokat, hanem ragyogó gyermekarcokat, csillogó szemeket látok magam előtt, s 145 felnőtt résztvevőt, akik között volt olyan is, aki inkább a dupláját fizette a tábori díjnak, csak hogy ott lehessen!

Tovább nézem ezeket a „rideg-merev” számokat, – a bevétel meg a kiadás számait, s közben végigjár bennem a gondolat, hogy mennyi spórolás, mennyi nehéz munka a szervezés az előkészületek során, hogy mindaz, amit mi gyermektábornak hívunk, létre jöhessen... De ha az Úr Jézus Krisztus nem lenne benne ebben a gyermektáborban, mint Isten szeretetének kézzel fogható jelenléte, akkor vajon mit érne ez az egész hatalmas tábori munka?

A táborépítők

Ők a mi névtelen hőseink, nélkülük nem tudnánk tábort kezdeni!

Nem sugárzik rájuk a tábori reflektorfény, hiszen többnyire a tábornytáskor már otthonaikban pihenik a sok előkészítő munka fáradságait. Illesse őket köszönet!

A tábor vendégei

Ezen a nyáron nem volt nagy vendégjárás... de kedves meglepetést szerzett a Művelődésügyi Minisztérium munkatársának a látogatása. Fábián Attila testvérünket is örömmel köszönthettük közöttünk, aki dolgai közepette is szakított időt táborunk megtekintésére. Az első héten volt három holland testvér is velünk, akik kukta-szolgálatot vállaltak, s mondanom sem kell, hogy izgalmas perceket szereztek a mézes pattogatott kukoricával, a borsozott gumicukorral, a mogyorós krumplicukorról meg a többiről már nem is szólva.

Az időjárás...

is megérdemel egy nagybetűs címet, hiszen tombolt a kánikula. Ám a gyerekek többsége meglepő szívóssággal tűrte a harminchét fokos hőséget az árnyas fák „hűvösében”, meg a tábori büfé kínálta jégkrém-dömping segítségével.

„Sajnos” csak az első turnusban áztunk el, igaz, akkor alaposan. Úgy nézett ki a kastély ebédlője, imaterme, mint valami nagy-nagy hálóterem. (Ilyenkor mindig azt kérdezem: vajon ki lesz az első gyülekezet, akik megépítik a faházukat, hogy azután kövesse példájukat más is...)

A kicsik...

Bizony volt tizenöt korhatár alatti gyermekünk is, akik szakköri foglalkozásként a homokdombon egymást dobálták, mindaddig, míg a táborvezető arra járva le nem guggolt közéjük, s megtanította őket homokvárat építeni... (Anyukák, Apukák! Tanítsátok meg gyermekeiteket a régebbi gyermekvilág játékaival!)

A gitárcsoport

Az első héten 17, a másodikon 23 fiatal szaggatta a gitárhúrokat, de nem hiába! A friss kezdő tanulók közül néhányan a még kisebbeket is tanítani kezdték a szabadidőben, úgyannyira, hogy a kicsik még szolgálatra is készek voltak a tábor vége felé.

A programokról

A legnépszerűtlenebb az ébresztő és a takarodó volt! A reggeli tornára sem mindig tüzes lelkesedéssel jöttek a gyerekek, de a zseton-gyűjtő verseny még a tornában is érdekelttette őket. A tábor egész nap zengett a gyermekek énekétől, de a csatakiáltó versenyen voltak a lehangosabbak. Az énekes-este is mindig maradandó élményt nyújt, úgy a táborról írt vidám dalok, mint a lelki énekek, amelyeket a csoportok már elcsöndesedett szívvel énekeltek. A bibliai jelenetek estéje azok számára, akik készen álltak Isten felé fordítani életüket, felért egy evangélizációs alkalommal. A tábortüzeknek már önmagukban is hangulatuk van, s mennyivel emlékezetesebbek maradnak akkor, ha ott az Úr Jézus áll a középpontban! Ha nem is volt előrehívás, de mindig felhangzott a felhívás: aki akar imádkozni a megtérés vagy a megújulás vágyával, az megteheti. Ez nem volt pusztába kiáltott szó! Elmondhatom, hogy kiforrott tábori tapasztalatunkká lett: főleg a kiscsoportos beszélgetések, imádkozások azok, amelyek mélyebbek és tartósabbak bármi másnál.

S a búcsúzás

Az utolsó hét esti záró alkalmán talán csak néhány szem maradt száraz, s néhány szív. S bizony még a másnap reggeli elutazáskor is alig-alig bírtak a régi és az új barátok egymás karjaiból kibontakozni. (Adja az Úr, hogy ezek a kapcsolatok valóban mély és tartalmas barátságokká növekedjenek a gyermekek életében!)

A zárszó jogán...

pedig a szakköröket említem meg, melyek a legkedveltebb programok közé tartoztak. 25 féle szakkörből lehetett választani, s mindenki megtalálta a szíve szerint valót. De egy szakkörnek különösen nagyon örültem, mert valahogy annakelőtte sehogyan sem sikerült jól működni az újságíró-riporter szakkörnek, amely most igazán csodálatosan kialakult! (Remélem, a kis riporterek már az Élő Víz munkatársainak leendő utánpótlását jelentik!)

{k1994501}

Az I. turnus csoportvezetői

{k1994502}

{k1994503}

A II. turnus csoportvezetői

Ézsaiás így prófétált Izráel fiainak: „És eljönnek sok népek, mondván: Jertek, menjünk fel az Úr hegyére, Jákób Istenének házához, hogy megtanítsa minket az Ő útaira, és mi járjunk az Ő ösvényein, mert tanítás Sionból jó, és Jeruzsálemből az Úrnak beszéde” (Ézs 2,3). Dávidtól ezt olvassuk: „Örvendezek, mikor mondják nékem: Menjünk el az Úr házába!” (Zsolt 122,1). De hogyan menjünk? Mindig olyan szívvel tegyük, amelyről a zsoltáros így ír: „... a te házadhoz való féltő szeretet emészt engem...” (Zsolt 69,10). A mi Urunkról kevés helyen olvassuk, hogy kiáltott. Mégis: „Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállta Jézus és kiálta, mondván: Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám, és igyék” (Jn 7,37).

Az Ige parancsát, a Szentlélek indítását átélve Isten pünkösdi népe augusztus 21-én a Kaposvár környéki Kadarkútra igyekezett. Itt tartottuk a máskor is oly sok áldást jelentő nyári konferenciánkat. A finn testvérektől kapott missziós sátorban és körülötte – ülve és állva – több mint ezren hallgatták és zárhatták szívükbe Istennek élő, időszerű, meghatározó üzenetét. A délelőtti szolgálatot *Pataky Albert* elnökhelyettes szívből jövő, forró bevezető imájával kezdődött, majd mint közös hitvallást énekeltük: „Nagy Istenem, ha nézem a világot... Szívem feléd ujjong örömele, Mily nagy vagy Te, mily nagy vagy Te!” Köszöntötte a '94-es országos konferencia résztvevőit. Jézus jelen van, ami önmagában biztosítéka az áldásnak. Jézust a saját szülővárosában fenntartással fogadták, mi azonban nyitott és engedelmes szívvel várjuk és fogadjuk Őt.

Az egész gyülekezet messzire hangzóan zengte a 611. énekünk alapján: „Régi ígéret, új erő, szíveket gyújtva törj elő!” „Égi tűz, szent erő... Tölts be minden vágyó szívet, zúgva törj elő!” A 115. zsoltárból felolvasott versek biztatást és bátorítást jelentettek: „Nem nekünk, Uram nem nekünk, hanem a Te nevednek szerezz dicsőséget, a Te kegyelmedért és hívségedért!” „A mi Istenünk az égben van, és amit akar, azt mind megcselekszi”. „Akik féltétek az Urat, az Úrban bízzatok; az ilyenek segítsége és paizsa Ő.”

Fábián Attila elnök testvérünk igehirdetése alapjául a Malakiás próféta könyve 4. részét olvasta fel. Ebben többek között azt is hallottuk: „És feltámad néktek, akik féltétek az én nevemet, az igazságnak napja, és gyógyulás lesz az ő szárnyai alatt, és kimentek és ugrándoztok, mint a hizlalt tulkok” „Imé én elküldöm néktek Illést, a prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja. És az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz, hogy el ne jöjjenek, és meg ne verjem e földet átokkal.”

Az Ige arra indít bennünket, hogy megvizsgáljuk, hogyan állunk, hol a helyünk, mit cselekedjünk az Úr akarata szerint. A sztárok és szupersztárok ideje lejárt – soha sem volt Isten terve. Isten népe mindenütt érzékeli – s ezért legyen hála Neki érte –: Az utolsó időknek talán az utolsó körét futja ez a verseny. Sokakban félelem van annak láttán, amik történnek a világban. Ebben a forgatagban azt tegyük, amit Jézus mond: „Emeljétek fel szeméiteket, és lássátok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra” (Jn 4,35b).

A generációs feszültség olykor teherhordozást és fájdalmat is jelentett a gyülekezetekben. A megoldás azonban Istennél van, amint olvastuk is; feltámad nekünk, akik féljük az Urat, az igazság napja. Hiszem, hogy ez a nap közel van. Illés elhívása, szolgálata ma is üzenetértékű gyülekezeteink számára.

Az Igéből az 1Kir 17. részt olvasva Illésről, származásáról, iskoláztatásáról, korábbi életútjáról semmit nem tudunk. De azt tudjuk, hogy Isten elhívottja, és amikor megjelenik, a király elé áll. Tanuljunk meg kicsik és alázatosak maradni, és a dicsőséget mindig Istennek adni. Van-e üzeneted az Úrtól, és élő közösséged Vele? Illés nem a maga mondanivalóját közölte, hanem Isten üzenetét, kijelentését.

Illés Isten hatalmas oltalma és védelme alatt állt, a hollók hoztak neki húst és kenyeret. Micsoda isteni elválasztás! Őt elkülönítette az Úr. Csodálatosan gondoskodott róla. Isteni védelemmel vette őt körül. A hollók tisztátalan állatok közé tartoztak, de Isten azokat is felhasználta eszközül. Amit Isten adott, készített, fogadd el! Ne félj, Illésnek sem a hollót kellett megennie! Azután eljött az idő: egyszercsak kiszáradt a patak a próféta mellett. Ekkor

szólt az Úr: „Menj el Sareptába, van ott egy özvegyasszony”. Ez megalázó volt a zsidó próféta számára. Az özvegyasszonyokat is tudja, és akarja használni az Úr. Nem az özvegyasszonynak kellett a király elé állnia. Neki személyes segítséget kellett nyújtania Illésnek.

Első látásra, hallásra úgy tűnik, mintha Illés elvette volna az özvegyasszony utolsó falatját. Illés nem nagy lakomát kért: csak egy kicsi vizet, kevéske kenyeret. Nem kér az Úr többet, nagyobb lépést annál, mint amit megtehetsz; de azt kéri! Az Úr szolgálatában: „Mindent vagy semmit!” Az özvegyasszony meghalni készült. S hány ilyen haldokló gyülekezet van az országban. Add oda, amid van, és szolgálj az Úrnak! „Először nekem” – mondta Illés. Az Úr az elsőséget keresi az életedben. Ő az első és az utolsó. Az áldozati törvényekben is az első, az elsőszülöttet, a zsenget, az épet kellett odaadni az Úrnak. A szüleim is ezt tették. Sokszor az utolsót is odaadták az Úrnak. És senkinek sem kívánok boldogabb gyermekkort, mint nekem volt. Az Úr Igéje szerint letenni az oltárra mindent! Ekkor a gyülekezetekben élet lesz. Azt a kis lisztet minden nap igénybe kellett venni. Nem azt olvassuk, hogy az első engedelmségre jöttek a csodák. A folyamatos engedelmségre jöttek a mindennapi csodák! Amikor megvendégelte Jézus a 4–5 ezret, nem kenyérhegy volt előtte, hanem mindig az utolsót adta oda, és nem fogyott el a kenyér.

Jelen volt az Úr, mégis jött a megpróbáltatás: meghalt az özvegy fia. Mit csinált Illés? Nem mondta, hogy a haláleset miatt tovább megyek. Ha halódó a gyülekezet, menjünk tovább? Illés nem ezt tette. Odament a halott mellé, és azt mondta: Istenem, most Te jössz. Istenem, adj életet! – és feltámadt a fiú. Ha megtanuljuk az illési magatartást, lesz feltámadás! Ne temessétek el a fiakat! Kiálts az élet Urához, Tőle származik az élet. Isten azt akarja, hogy feltámadjanak a gyülekezetek az Ő dicsőségére.

Ha szárazság van, az mindig ítélet; nincs termés, ami szegénységet, nélkülözést von maga után. Az eső az áldást jelenti, azt hozza magával. Izraelben a szárazság akkor három és fél évig tartott. S akkor jött Isten üzenete. Jött az eső. Vegyük észre, hogy Isten népe életében korszakok vannak. Egyiptomban hét esztendeig tartott a bőség. Utána hét szűk esztendő következett. A szűk esztendő is csak hét évig tartott. Egyszer elérkezik a szárazság idejének is a vége. Eljön az áldást hozó felüdítő eső, mert Isten folyama tele van vizekkel.

Az eső előtt azonban nyílt összecsapás történik a királlyal, aki így fogadja Illést: „Te vagy-e az Izráel megháborítója?” (1Kir 18,17). Összeütközés a környezettel, a világgal. Te vagy a hibás, miattad nincs eső! Illés azonban nem mondhatott mást az engedetlen királynak, mint azt: „Nem én háborítottam meg Izráelt, hanem te, és a te atyád háza azzal, hogy elhagytátok az Úrnak parancsolatait, és a Baál után jártatok”.

Illés készen állt a nyílt ütközetre. No nézzük; ki az élő Isten? S oltárt épített. Az Igében olvasott tizenkét kő azt fejezi ki, hogy nem az egyes gyülekezetek, hanem az egész gyülekezet Jézus Krisztus élő teste, együtt építhetik csak az oltárt. Egy vagyok veletek, pünkösdi testvéreim! De azt nem vállalom, hogy „csak a pünkösdié”! A keresztény gyülekezetek, felekezetek nem arra hívtak, hogy szétszóródjanak, egymástól elszigetelődjenek és elkülönüljenek, hanem arra, hogy együtt, egységben alkossuk Isten népét. Istennek vannak gyermekei pünkösdi kereteken kívül is. Együtt akarok dolgozni velük, Isten minden engedelmes gyermekével, és más felekezetek igaz hívóival is. Az Úr parancsa ma is érvényes: „Készítsétek az Úrnak útját!” Hiszem, hogy átéljük, meglátjuk nagy áldásait, dicsőséges munkáját az Ő népe között. Isten velünk, az Ő népével végzi el, éri el célját.

Isten tűz által felelt Illés imájára, és a nép ezt kiáltotta: „Az Úr az Isten! Az Úr az Isten!” Izrael népének határozott állásfoglalása az igaz Isten mellett, valamint a bálványpróféták megölése volt az eső megjövetelének az előfeltétele. Az eső elől a király és a próféta is Jezeél városába futott.

Megérkezett Illés. Megérkezett Akháb is. Mi elmarasztaljuk Jézabelt, a leuraló női erőszakot, s közben elfeledkezünk Akhábról. Akháb Jézabelhez, a feleségéhez ment. Csak annyira

futotta az erejéből, hogy beszámolt Illésről. Jézabel azután intézkedett.

Férfitestvérek! Álljatok meg a helyeteken, hordozzátok a felelősséget, tudjatok, és merjetek helyesen dönteni! Legyetek a családnak papjai!

Illés közel volt hozzá, hogy már-már feladja: „Elég! Most óh Uram, vedd el az én lelkemet: mert nem vagyok jobb az én atyáimnál!” De szól az Úr, és Ő mondja meg, hogy mikor van vége. Angyal által gondoskodik róla, pogácsával és vízzel. Egyél az élet kenyeréből, és igyál az élet vizéből! Illés megtalálta a maga barlangját. Isten azonban bekiáltott hozzá: „Mit csinálsz itt Illés?” „Ő pedig mondta: Nagy búsulásom van az Úrért..., mert elhagyták a te szövetségedet Izráel fiai...” Isten pedig kihozta Illést a barlangból.

A természet sokszor hamarabb reagál Isten munkájára, mint az Ő megfáradt népe. Isten legnagyobb gondja az Ő alvó népe, aki félrevonul, önmagát siratja. De a próféta végül engedelmeskedett. „És monda az Úr néki: Menj el, kenjed királlyá Hazáelt Szíriában... Jéhut ... Izráelben... Elizeust pedig kenjed prófétává a te helyedbe!”

Kend fel a következő generációt! – Úgy vegyük át a szolgálatokat, hogy azok az Úr törvénye szerint, a Szentlélek kenetével történjenek. Úgy szolgáljunk a fiatalok között és előtt, példát adva nekik, hogy a Szentlélek segítségével felkészítsük őket az evangélium munkájának folytatására. Illés felkenete a fiatalabb generációt. És csak ezután jött a „tüzes” szekér! Isten ezt akarja ma is. Áldott legyen az Úr, ha hollót küld, ha özvegyasszonyokat használ fel, ha esőt ad, vagy ha angyal által erősít!

A biztató, megerősítő, útmutatást is jelentő ígehirdetést – úgy amint a Szentlélek adta a vezetést – egészen gyakorlati lépés követte. Fábíán Attila testvér előre hívta az ötven évnél fiatalabb pásztorokat, ifjúsági vezetőket, dicsőítésvezető fiatalokat. Előttük álltak fel az ötven évnél idősebb pásztorok, majd a mikrofonnál *Fábíán József*, a Közösség egykori elnöke, sok-sok gyülekezet plántálója, az idős pásztorokkal együtt a Szentlélek erejében könyörgött az ifjabb szolgáló nemzedék erővel és tüzsel való felkenetéséért. A konferenciának ebben a feledhetetlen, az egész Közösség megújulását szolgáló mozzanatában mindenki felállva egy szívvel-lélekkel, buzgó imádkozással vett részt.

Pintér Imre elnökhelyettes köszöntötte a délutáni alkalmon résztvevőket. „Dél előtt forró órákat töltöttünk együtt, hisszük, hogy délután is átéljük az Úr dicsőséges jelenlétét.” Ezután Fábíán Attila testvér az amerikai New Jerseyből a karizmatikus világtalálkozó köszöntését továbbította, melyen 146 országból hatezer ember vett részt. „Örömmel mondhatom, hogy a világon a pünkösdi-karizmatikus hívők létszáma, amennyire földi eszközökkel mérni és követni lehet, meghaladja a 400 milliót. A kereszténységben belül a legdinamikusabban a pünkösdi-karizmatikus ág fejlődik. Az élő hitű keresztények száma folyamatosan növekszik.” *Greg Mundis* az Assemblies of God kelet-európai megbízottja a Fil 1,12–18 alapján hirdette az Igét.

„Pál apostol körül – még ha fogságban volt is – folyamatosan terjedt az evangélium.

Gondolom, legtöbben láttatok már úrhajót, legalább képen vagy filmen. Hatalmas mennyiségű energia kell ahhoz, hogy kiröpítse az ürbe. Isten ereje hasonló módon tör elő. Pál apostol arról beszél, hogy a körülmények nem akadályozhatják meg Jézus Krisztus evangéliumát. Sem a politikai élet, sem a gazdasági körülmények, a szociális helyzet vagy az ideológia. Az evangélium ma is hatalmasan terjed. Pál apostol akkor is hirdette az Igét, amikor éppen láncok között, börtönben volt. Ezt a láncot Krisztusért viselte. „Jézus Krisztus összetör minden láncot” – ezt az éneket egy-két évtizeddel ezelőtt sokat énekelték hívő amerikai fiatalok. Nemcsak a múltban volt így. Neki hatalma van, s ezt ma is megteszi.

Pál apostol mint rab, össze volt láncolva a börtönörrel. Ilyen körülmények között nem gyakorolhatta apostoli elhívását, hiszen meg volt kötözve. De ez gyakorlatilag nem így volt. – Neked van-e köteléked, amely akadályoz abban, hogy együtt szolgáljunk, az evangéliumot hirdessük? Van, aki azt mondja, nem tudok jól beszélni. De Mózes sem bújhatott ki emiatt a

szolgálatból. Pál apostol mellől három óránként váltották az öröket. Ez azt jelentette, hogy három órán át beszélhetett hozzá Pál. Egymás után mindegyik börtönőr hallotta az evangéliumot. Nem Pál volt a börtönörhöz kötve, hanem a börtönőr Pálhoz! Megtörténhet, hogy tüzes kemencébe, nagy megpróbáltatásba engedi az Úr az Ő gyermekét, de ott is vele van. Használjuk a láncainkat, mi élünk velük, és ne azok tartsanak fogva!

Sok energiát fecsérünk el, ha egymás ellen harcolunk. Le kell dobnunk magunkról az ellenség kötelékeit. Ne engedjük, hogy mások kötelékei befolyásoljanak bennünket! Sémei az arra elhaladó Dávid király felé sarat, piszkot, követ dobált, és átkot szórt rá. Látjuk, hogy Dávidnak, noha Istennel járt, fájdalmas dolgokat is meg kellett érnie. A mi ellenségünk a Sátán. Egyik taktikája, hogy megosztottságot hozzon a gyülekezetbe. Vigyázzunk, kivel tartunk kapcsolatot!

Fontos a bátorság is! A bátorság bátorít. Amikor a tömeg látta Péter és János bátorságát, felismerték, hogy ők is Jézussal voltak. Több helyen bátorságra, szilárdságra, állhatatosságra buzdít az Ige. A bátorság a jellem bizonyítéka. A próbatételekben, nehéz körülmények között lesz nyilvánvaló, hogy milyen a jellemed, erős vagy gyenge. Ha bukdácsolsz a nehéz időkben, kevés az erőd. Ha akkor is engedelmesen cselekszel, ha senki sem lát, Isten az Ő jellemét építi beléd. Amikor eljön a nehézség, a jellemed nyilvánvaló lesz. A szolgálatokban először is hűnek kell lenned. Ha az énekeskönyveket osztod szét, ha takarítasz, bármilyen megbízatást teljesítesz, légy hű bizonyágtevője az Úrnak a munkádban!

Tudj várni Isten időzítésére! Jézus Krisztus bátorsága különösképpen megnyilvánult, amikor a Gecsemáné kertben volt. Angyalok seregeit hívhatta volna segítségül, de Ő vállalta a szenvedést, hogy teljesítse küldetését. Isten elegendő számodra minden helyzetben! Néhány évszázaddal ezelőtt, pár száz km-re innen Husz Jánost máglyán végezték ki. A megégetése előtt ezt mondta: „Amit az életemmel tanítottam, most megpecsételtem a véremmel”. Nagy bátorságot fejezett ki.

Talán hallottatok az iráni mártírokról. Az Assemblies of God képviselője mártírhálált halt egy emberért. Azután azt is megölték, akiért meghalt. Irán muzulmán állam. Az a testvérünk több mint nyolc évig volt a börtönben az evangéliumért. Ebből két évet magánzárkában töltött, amikor senkivel sem érintkezhetett. Ilyen helyzetben mondta ezeket a szavakat: „Egy keresztény számára megengedhetetlen pazarlás, hogy természetes halállal haljon meg.” Az ilyen láncok a bátorság láncai. Van még valami, ami téged az evangélium hirdetésében, a bizonyágtételben fogva tart? Lép ki belőle, valld meg, és hagyd el bűneidet; Jézus Krisztus ma is szabaddá tesz. Hűséggel és örömmel szolgálj az Úrnak!”

A konferenciáról, akiknek nyitva volt a szívünk, hálaadással, megújulva, Szentlélekkel és tüsszel betelve indultunk haza, hogy szolgálatunkat folytassuk, és teljesen betöltsük. Áldott legyen az Úr minden munkájáért, a különböző módon megtapasztalt áldásokért!

Újra a régi • Durkó Sándor

Meghallotta, amikor a férfiak az utazást tervezgették, és mint villámcsapás futott át rajta az ellenállhatatlan vágy, hogy neki is mennie kell Kadarkútra, ő nem akar otthon maradni. Mire 75 éves lesz az ember, sok jó és rossz mögötte van már. Bizony az utóbbi időben a nemszeretem napok voltak többségben. Egész élete szolgálat volt. Férjhezmenetele után sorban jöttek a gyerekek, összesen tizenhárom. Visszatekintve olybá tűnik már, mint egy álom, pedig ha kiszámolja, kiderül, hogy összesen tíz évig volt áldott állapotban. Férje, a közismert lelkipásztor szinte alig volt otthon, lefoglalták a gyülekezet, később pedig tizenhárom évig még a Közösség ügyes-bajos dolgai is. Így a család hétköznapi dolgait neki kellett cipelnie. Sokszor úgy érezte, nem bírja tovább. De mégis volt tovább, és Isten, akit nagyon szeretett és most is szeret, mindig adott annyit, és csakis annyit, amennyi erőre, eledelre, ruházatra és fejük feletti fedélre szükségük volt.

Közben repültek az évek, évtizedek, és idővel a gyermekek is kirepültek a meghitt családi fészekből. Egyszer arra ébredtek, hogy ketten maradtak.

Nehéz volt megszokni az új helyet, helyzetet. Új feladatok, új szolgálati területek, az élet új szomorú és boldog percei. A nemszeretem napok egyik vejük, majd fogorvos lányuk koporsója elé állította őket. Felejthetetlen élményként emlékeznek házasságkötésük ötvenedik évfordulójára, amikor a család apraja-nagyja őket ünnepelte; és akkor Isten előtt megállva tudták elmondani, hogy „Atyám, legyen meg a Te akaratod!”

Akkor még nem gondolta, hogy milyen nehéz utat kell még ezután is megjárnia. Férje épp, hogy felépült a betegségéből, amikor ő esett ágynak. Neki, aki mindig mindenkinek szolgált, bele kellett törődnie, hogy tehetetlen, el kell fogadnia mások szolgálatát.

Nagyon nehezen teltek a napok, hetek, hónapok. Mintha nem is ő lett volna. Mindentől félt, nem akart senkit látni, és egyszerűen képtelen volt háztartást vezetni.

Úgy érezte magát, mint Jób, és nagyon vágyott arra, hogy meghallja a hazahívó szót. Ezúttal ismét meg kellett látnia, hogy Isten útja nem a mi utunk. Isten nem haza hívta, hanem visszaküldte, és helyére állította. Egyszer a kórházi kezelés után arra ébredt, hogy újjászületett. Bár oly réGINEK tűnik az újjászületés csodája, az élmény mégis elevenen él benne, így a fizikai újjászületés érzését ismerősként köszöntötte. Elmondhatatlan öröm, békesség járta át tetőtől talpig. Visszatekintve nem akarta elhinni, hogy ő volt az a nyomorult, visszahúzódó, remegő asszony, akire a környezete sajnálkozással, aggodalommal figyelt.

Isten ismét megmutatta gyógyító erejét!

– Apukám! – mondta férjének. – Úgy vágyom Kadarkútra, ugye elvisztek?

Vejük vállalta a fuvart. Legnagyobb lányuk, mint friss nyugdíjas 35-dik érettségi találkozására ment, ők pedig az országos konferenciára tartottak.

Az autóból nézte az elsuhanó fákat, a gyönyörű tájat, miközben megkereste férje kezét, s nem szólt egy szót sem, csupán a le-le hulló könnycseppek tanúskodtak arról, hogy boldog, nagyon boldog, és könnyei örömkönnyek.

Kadarkúton megcsodálta a sätort, majd ahogy az első sor felé vezették, ismerős arcokat, fiataloknál arcvonásokat kapott el. Utóbbiaknál próbálta kitalálni, kinek a gyermekei is lehetnek?

Kicsit kénosan érezte magát, amikor a férjével együtt többször is köszöntötték. Soha nem szeretett a középpontban lenni; most azért örült, mert érezte, ittléte, gyógyulása sokak számára biznyság lehet. Ahogy nézte a körülötte levő tömeget, arra gondolt, hogy megérte. Megérte a sok nélkülözést, időt, energiát, hisz az ittlevők nagyrésze szolgálatuk közvetlen vagy közvetett gyümölcsei már. És ha Isten kezében eszközök lehetnek, már megérte.

A zenét túl erősnek érezte, de ilyen idős korban nem csoda. Idős korokra a mai fiatalok is valószínűleg csendesebb zenére fognak vágni. Az igeszolgálat megérintette. Magukat látta Illés példájában. Isten őket is különböző eszközökön keresztül táplálta. Volt, amikor a hollót, és volt, amikor a maga özvegyasszonyát küldte.

Amikor emberileg valami kilátástalan volt, akkor Isten jött. Mint most legutóbb is megtapasztalhatta.

A Közösség nemrég megválasztott elnöke hirdette az Igét. Ilyen minőségben ezen a fórumon a többiekhez hasonlóan most látta először. Nézte, ahogy mikrofonnal a kezében szaladgált a pódiumon. Bizonyára több kilométerre tehető, amennyit azon a néhány négyzetméteren másfél óra alatt ment, lépegetett vagy futott.

Közben Isten gyógyító erejére gondolt, visszapergetve közel két évtizednyit az eseményeket. Az ige hirdető akkor hónapokig ágyhoz volt kötve, súlyos gerincbetegségben szenvedett. Isten az ő életében is csodát tett, és meggyógyította.

Milyen jó is vagy Istenem! Köszönöm Neked!

Ez a hanghordozás, ez az energikus, ambíciózus ember nagyon emlékezteti őt valakire. Nem csoda, hisz megszokhatta már, férje is ilyen. Különösen, amikor még fiatalabb volt.

Ennyire örökölhetik a gyermekek szülei génjeit? Igen, igazából most tudasodott benne, amikor fia szolgálatát hallgatta!

Bizonyára sokan kitalálták, hogy a cikk Fábián Józsefné testvéréről szól.

Hírek Kadarkútról – három nézőpontból • *Durkó Sándor*

1.

Az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1994. aug. 21-én tartotta a lassan ismét hagyományossá váló országos konferenciáját. A konferencián vezetőikkel vagy fiataljaikkal képviselték magukat a gyülekezetek. Volt, ahonnan különbusszal szinte az egész gyülekezet eljött.

A Szentlélek jelenléte rányomta bélyegét az egész napra.

Fábián Attila testvér igeszolgálatában Illés küldetését, lelkületét a Malakiás 4, valamint a Királyok könyvében található Illés történetek alapján világította meg. A szolgálat középpontjában a Malakiás 4,6 verse állt, mely szerint az atyák szíve a fiaikhoz, a fiak szíve pedig az atyákhoz fordul.

Az ámen után az elhangzottak szellemében a gyülekezetek szolgálatttevőieért, munkásaiért az atyák nevében *Fábián József* testvér imádkozott, mintegy jelképesen átadva a stafétabotot. Délután *Greg Mundis* testvér prédikált, akik pedig meg tudták várni az esti alkalmat, ők *Michael McNamee* ír testvér szolgálatát hallhatták.

2.

Az Evangéliumi Pünkösdi Közösség ez évben is országosan meghirdetett programokat szervezett a Somogy megyei Kadarkúton. Mivel az illetékes tisztiorvos csak 400 ember táborozására adott engedélyt, az ifjúsági napokat augusztus 20 környékén két csoportban kellett meghirdetni. Mintha tudták volna a fiatalok a hatósági kvóta előírását, mert az első turnusban 300, a második turnusban közel 400 fiatal vett részt.

Ez az elmúlt évi ezerhez képest harminc százalékos csökkenés.

Tulipán Ferenc és *Mundrucz Tamás* rendezők szerint ez nem annyira tragikus, mint első hallásra gondolhatnánk. Először három helyszínen regionális találkozót terveztek, amelyek egyidőben zajlottak volna. Ezzel szemben lett az egy helyszínen két időpontban megtartott ifjúsági tábor, amelynek légköre a kisebb létszám miatt sokkal családiasabb jelleget öltött. Több gyülekezet ifjúsága külön programokat szervezett, így ide már nem tudtak eljönni. Az ország különböző helyein felverték a sátrat, melyhez kötődően a programokat szintén a fiatalok szervezték, kvázi az ifjúsági tábor rovására.

Az anyagiak sem elhanyagolandók, bár az alacsony étkezési hozzájárulás még talán az alapanyagok árát sem fedezte, de így is az utazással kapcsolatos költségek összege több ezer forintba rúgott.

Hasonló problémák miatt a tavalyihoz képest kevesebb a résztvevők aránya az Országos Konferencián is. Itt az útiköltségen kívül szervezett étkezési díj nem merült fel, mert mindenki azt evett, amit hozott. Hiányzott a hálaadónapok gulyásleves illata és íze, mi több, az együtt étkezés varázsa. Némelyek azok miatt szomorkodtak, akik nem jöttek el, miközben inkább azoknak örültek volna, akik ott voltak.

3.

A legnagyobb jóindulattal sem lehet azt mondani, hogy az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1994. évi, aug. 21-én Kadarkúton megtartott Országos Konferenciája országos is lett volna. Ez akkor derült ki a legjobban, amikor a megyék kerültek felsorolásra, és fel kellett állnia azoknak, akik az adott megye valamely gyülekezetéhez tartoznak. Nem egy és nem két megye neve hangzott el úgy, hogy nem volt senki, aki felállt volna. Nem azért, mert nem akart, hanem mert nem volt ott. (Vagy mert az adott megyében – sajnos! – nincs pünkösdi

gyülekezet. – a szerk.)

A kiadós lelki táplálékot nem mindenkinél követte kiadós testi is. Bár a konyha a szeretetotthon maradékából felajánlott húsz adag ingyenlevest, de ennek nagyon jótékonyági íze volt. Aki nem ismerős, bizony vonulhatott egy csendes sarokba vagy fa alá, esetleg a tehetősebbek sátrának árnyékába, útravalójának elfogyasztása közbeni elmélkedésre.

Többen szerettek volna bizonyosságot tenni, de a kiporciózott idő miatt nem kerültek sorra. A potenciálisan bizonyágtevésre felkérhető idős testvérek így maguk között tették szóvá, hogy a régi szép időkben a konferenciákon olyan kézzelfoghatóan jelen volt a Szentlélek, hogy betegek gyógyultak meg, a megkötözöttek megszabadultak, kis és nagy csodák történtek.

Szetették volna látni, nemcsak énekelni (ha az új énekek nem szorítják ki teljesen), hogy „Égi (rég) tűz, szent erő... tölts be minden vágyó szívet, zúgva törj elő!”

Ifjúsági Napok • *Szűcs József*

Több változás is történt idén a tavalyi Debrecen melletti táborozáshoz képest. Az első és legszembetűnőbb, hogy ismét Kadarkúton találkoztak fiataljaink. A megkérdezett fiatalok szinte kivétel nélkül úgy gondolják, hogy Kadarkút a legmegfelelőbb helyszín ezeknek az alkalmaknak a megrendezésére. Évek alatt megszerették a kastélyt és környékét, ragaszkodnak hozzá, és magukénak érzik ezt a helyet.

„Általában véve is sokkal családiasabb volt a hangulat, mint a debreceni Dorcas kempingben, ahol nagyon szét voltunk szórva” – fejezte ki sokak véleményét az egyik lány.

A családiasabb hangulatban viszont szerepet játszott az is, hogy az idén két turnusban rendezték meg a tábort.

A fiatalok megértették, hogy a kiszolgáló létesítmények és a KÖJÁL előírások miatt ennek most így kellett lennie, de az igény mindenképpen az, hogy ezekben a napokban egész Közösségünkben legyenek együtt a fiatalok. Sokan még azon az áron is vállalnák ezt, ha többet kellene sorba állni az étkezések vagy a tisztálkodás előtt. Az OIM tudatában van ennek az igénynek, és egyik válasza lesz a Téli Ifjúsági Napok újbóli megrendezése egy turnusban mindenki számára.

Az Országos Ifjúsági Munkabizottsággal kapcsolatos egy másik, talán kevésbé látványos, de reméljük hatékony változtatás az előző évekhez képest: „Az OIM fiatalítása elkezdődött és folyamatban van” – mondják többen a bizottság tagjai közül. „Több fiatalot kipróbáltunk, főleg a szervezés területén, és ezeknek nagyobb része bevált” – mondja Pintér Imre testvér, a Munkabizottság vezetője. Talán többen észrevették, hogy idén megpróbált a háttérben maradni, ami részben megnövekedett elnökhelyettesi feladataival is magyarázható. Süveges Imre szerint a fiatalítás szükséges, de azért nehéz, mert a régi csapat nagyon jó, és egymást mindenben kiegészítette. Ő úgy gondolja, az új felállásban Pintér Imrere hárul majd a lelki felügyelet feladata.

A következő változás szintén a „fiatalítás” kategóriába tartozik, de nem személyeket érint, hanem egy nélkülözhetetlen tárgyat, a nagysátort. A már többször előre beharangozott finnországi ajándék Kadarkúton is bemutatkozott.

Nyolc evangélikációs helyszín után érkezett meg Vótapusztára. Méretei és felszerelése – elsősorban a hangosítás és a világítás – minden igényt kielégít. Köszönet érte elsősorban az Úrnak, és a finn, illetve a magyarországi vállalkozó testvéreknek.

Tovább tartott az utóbbi években megkezdett gyakorlat, hogy a kevesebb, de színvonalasabb fakultációk és előadások mellett sokkal több volt a szabadidő a sportprogramok, vetélkedők vagy csak egyszerűen testvéri beszélgetések, ismerkedések számára. Talán ez is egyik oka volt annak, hogy az esti evangélikációk rendkívül jól sikerültek.

A másik okot úgy hívják, hogy *Michael McNamie*. 43 éves, nős, két lánya van, és ő volt az ifjúsági konferencia meghívott vendégelőadója. Az amerikai és a nyugat-európai pünkösdi

körökben is rendkívül népszerű, volt ír terrorista (az IRA aktív tagja volt) Magyarországon is óriási sikert aratott. Tizenhat évesen lépett be az Ír Köztársasági Hadseregbe, s huszonnyolc éves korában tért meg, és ment egy angliai bibliaiskolába tanulni, miután el kellett menekülnie a szervezet bosszúja elől. Élete nem mindennapi izgalmakban bővölködött, és ez kenettel teljes szolgálatain is érezhető. Sokáig nem fogjuk elfelejteni utolsó esti szolgálatát az irgalmas samaritanusról. Egész kiváló előadói képessége és rendkívüli humora mellett igazán mély lelki dolgokat mondott.

A jó légkörű esti alkalmak ellenére viszonylag kevés megtérés volt, de általában is kevesebb újjá nem született érdeklődő fiatal volt a résztvevők között, és még ezek közül is haza kellett küldeni néhányat a fegyelmezetlenség miatt.

A Szentlélek-kereszttségért imádkozók több mint felét betöltötte Isten az Ő Lelkével. Hiszem, hogy sok szükség tölthetett be, és sok problémára született isteni megoldás az alkalmakat követő imádkozások során. McNamie nem imádkozott egyénileg minden egyes emberért, hanem módszeresen bevonta az imádkozásba a jelenlevőket, hogy megtanuljunk imában hordozni egymás szükségét. Az elhangzott bizonyságok közül az egyik egyetemista lányé kiemelkedően jó volt. Színvonalasra sikeredett a dicsőítő szolgálat is, de volt, aki hiányolta az egyes gyülekezetek zenei és ének szolgálatát.

Még a legvisszafogottabb nyilatkozat szerint is az idei alkalom „kicsit jobb” volt, mint a tavalyi. Nagy volt a lelkesedés, és sokan jöttek úgy, hogy majd kapnak valamit, de sajnos kevesebben voltak, akik már otthonról feltöltekezve indultak el.

A sok eső ellenére mégis úgy vélem, felejthetetlen napokat töltöttünk el Kadarkúton. A vezetők szerint soha nem volt még itt ilyen jó tábor, ahol Isten Lelke ennyire kiáradt volna. Mások úgy gondolják, még nem volt meg az igazi áttörés.

Az OIM tagjainak lelki látása a Szentlélek erejében való szolgálattal kapcsolatos, hogy jelek és csodák kísérik Isten üzenetének hirdetését. Ennek beteljesedése nemcsak rajtuk, a vezetőkön múlik, de tudom, hogy az ezért való imádkozásban nincsenek egyedül.

KÖRKÉP

Sátormisszió • Szűcs József

Véget ért az OIM Sátormissziós stábja által – első ízben szervezett evangélizációs kampány. Az ajándékozó finn testvéreink elégedettek lehetnek, mert az általuk küldött sátor Kadarkúton kívül még hat különböző városban mutatkozhatott be. Pécelen, Budapesten a XVII. kerületben, Debrecenben, Kecelen, Pakson és Kalocsán. Debrecen kivételével, ahol két hétig volt, minden helyszínen egyhetes evangélizáció sorozatot szerveztek. Három helyszínen, Gödöllőn, Pécsen és Sopronban a tervbe vett evangélizáció szervezési nehézségek miatt elmaradt. Dunaújvárosban pedig sátor nélkül tartották meg az egyhetes sorozatot. A szervezéskor kitűzött célként szerepelt új gyülekezetek alapítása, főképp az utóbbi négy városban. A kezdeti nehézségek ellenére a gyülekezetplántálás, ha csak kis mértékben is, de megvalósulni látszik. Budapesten a XVII. kerületben a nyár folyamán egy erős házicsoport jött létre, egyelőre még a péceli Kármel gyülekezet vezetése alatt, amely később egy önálló gyülekezet kiindulópontja lehet. Debrecenben pedig szintén a Sátormisszió hatására úgy tűnik, hogy a már meglévő kettő mellett egy harmadik pünkösdi gyülekezet van kialakulóban. A másik nagy eredmény a szervező gyülekezetek életén mérhető igazán le. A cél érdekében ezen gyülekezetek apraja-nagyja megmozdult, és hitükben megerősödve kerültek ki az első ilyen jellegű nagy feladatból. Az előkészületek során csak Budapesten több mint tízezer szórólapot osztottak szét. A plakátokon kívül a helyi újságokban is meghirdették az eseményt. Több helyen még a városi kábeltelevíziót is felhasználták, de a leghatékonyabb mégis a

személyes meghívás volt.

Jó ötletnek bizonyult az egész evangélizációs sorozatot a „Család Évéhez” kapcsolni. A családi programokkal egy-egy városban nagyobb tömegeket lehetett megmozgatni. Az egyik leglátogatottabbak a gyermekprogramok voltak. A nekik szervezett rajzversenyek vagy ügyességi vetélkedők által pedig az őket elkísérő szülőket is el lehetett érni. Szintén nagyon népszerűek voltak a sportversenyek. Nagyon sok fiatal csak a foci vagy kerékpár verseny miatt jött el, mivel azonban az eredményhirdetés az esti evangélizációkon volt, így a sporteredmények mellett Isten örömezenetét is meghallhatták. Kecelen a kupa mellett a fődíj az volt, hogy a győztes csapat tagjait befizették a kadarkúti ifjúsági táborozásra. A fiúk el is jöttek, és annak rendje és módja szerint ott is megnyerték a futballbajnokságot, de ennél sokkal fontosabb, hogy úgy mentek haza, hogy Isten megérintette a szívüket.

A Sátormisszió programjában szerepelt még filmvetítés és nyugdíjasok számára rendezett beszélgetés. Az esti koncertek szinte minden alkalommal telt házat vonzottak.

A 4. Dimenzió, az *Előretolt Helyőrség*, a *WAFT*, a *Magyar Continental*, *Perei Timóteus* vagy éppen a Kármel gyülekezet dicsőítőcsoportjának zenéjét több mint 50%-ban hitetlenek hallgatták. Az ezt követő evangélizációkon *Gulyás István*, *Süveges Imre*, *Angyelik János*, *Tulipán Miklós* és *Durkó Albert* testvérek szolgáltak. „A felsorolt szolgálattelvők mellett nagy szükség lenne még több olyan evangélistára, akik kenet alatt tudnak szolgálni – mondja Süveges Imre. – Ma már az emberek annyira igényesek a színvonalra, hogy a szép szöveg isteni kenet nélkül nem sokat ér.”

A hét hét alatt mindenesetre több ezren hallották az örömezenetet, és ezek közül száznál több lehet azoknak a száma, akik döntöttek Jézus mellett. Ha az új megtérteknek csak egy része marad is meg a gyülekezetekben, már nem volt felesleges a sok befektetett munka, és nem volt kidobott pénz az a több millió forint, amibe az idei programsorozat került. Az országos koordinációs csoport kiadásai mellett a szervező gyülekezeteknek egy-egy evangélizációs hét 70–160 ezer forintba került a helyszíntől függően. Legyen hála az Úrnak, aki ezeket a szükségeket is kirendelte, és köszönet azoknak a vállalkozóknak, akik valamilyen szinten támogatták ezt a munkát. De nemcsak nekik, hanem mindazoknak, akik valamivel hozzájárultak az evangélium ilyen irányú terjesztéséhez.

Kalocsán a fiatalok különböző vállalatokat kerestek fel, és ilyen módon 60 ezer forintot gyűjtöttek az evangélium céljaira. Ebben a városban a sportversenyek első helyezettjei komoly fődíjat nyertek, egy-egy mountain-bike kerékpárt.

A nyári rendezvénysorozatot a Művelődési Minisztérium is támogatta, és a közvélemény is nagyon pozitívan fogadta.

„A nyár folyamán két nagyobb hiányosságot tapasztaltunk – emlékezik vissza Süveges Imre, a Sátormisszió főszervezője. – Az egyik, hogy a fiatalokat nagyon lekötötte a szervezés, és nem volt elég energiájuk a személyes bizonyoságtételekre és az elbeszélgetésekre, a másik pedig az, hogy a szervezés területén is tovább kell lépni. Jövőre már – az idei tapasztalatok birtokában – egy hosszabb kampányt tervezünk májustól szeptemberig. Idén decemberben már szeretnénk kialakítani a programot, amihez várjuk gyülekezetek és szolgálni akaró testvérek jelentkezését a következő címen:

OIM Sátormisszió, Süveges Imre 1143 Budapest, Gizella út 37.

A sátor felállításában és őrzésében segítő személyekre és olyan vállalkozókra lenne szükség, akik anyagilag is tudnák támogatni ezt a munkát.”

Az imatámogatás fontosságát azt hiszem, nem lehet eléggé hangsúlyozni. Ha az országos imakampány, az imaláncok, a böjtölő és közbenjáró szolgálatok nem lettek volna, talán hiába dolgoztak volna az építők. Hiszem, ha az imádkozó lelkelet jövőre is megmarad, akkor ez a munka nem lesz hiábavaló az Úrban.

Jubilance Singers • ifj. Kovács Béla

1994 június 22–26 között ismét Magyarországon turnézott a *Jubilance Singers and Orchestra* kanadai keresztény ének- és zenekar. Akik tavaly voltak Debrecenben az ifjúsági napokon, ott hallhatták őket először. Akkor csak egy pár napot töltöttek országunkban, idén valamivel többet: Pécsen, Soltvadkerten, Ózdon és Budapesten szolgáltak Istent dicsőítő zenével és bizonyágtételekkel.

Mi Ózdon nagy örömmel fogadtuk őket, hiszen már a múlt évben is szolgáltak imaházunkban, és – bátran mondhatjuk – az egész városra szóló sikert arattak nagyszerű énekeikkel, zenéjükkel és közvetlenségükkel. A helyi lapok is tudósítottak a koncertről, igen elismerően nyilatkozva róluk. Érthető, hogy ez évben is nagy várakozással készültünk jövetelükre. Nem is csalódtunk, mert ismét magas színvonalon szólaltatták meg Krisztust dicsőítő énekeiket. Bizonyágtételek is elhangzottak, bár az ígértetés elmaradt. Nem az ő hibájuk, hogy egy év alatt megcsappant az érdeklődés koncertjük iránt, hiszen a múlt évben nagyobb számú érdeklődő jött el meghallgatni őket a gyülekezet tagjain kívül. Akik most ott voltunk, ismét éreztük és átértük azt az örömet, amellyel Istent dicsőítették és magasztalták, magukkal ragadva a hallgatóságot. Legyen áldott az Úr, akinek minden nép közül és minden országban vannak dicsőítői! Bizonytalán a többi gyülekezetben is áldás kísérte szolgálatukat. Hálásak vagyunk az Úrnak, hogy lehetővé tette, hogy sok országot érintő európai útjuk során hozzánk is ellátogattak.

{k1994504}

Sülysáp • Szűcs József

A több mint 7000 fős pest-megyei falunak a neve régebben ismerősen, ma már –, főleg a fiatalok között – egyre ismeretlenebbül cseng Közösségünk tagjai számára.

Közösségünk és gyülekezetünk múltját és jelenét kutatva két kérdésre keresem a választ. Az első: Hogyan jutott ez a létszámában és népszerűségében is valamikori első gyülekezet az ismeretlenség homályába? Ez az első kérdés ugyan, ha létezik egyáltalán ilyesmi, erősen megkérdőjelezhető, és csak azon a szubjektív emberi visszaemlékezésen alapszik, hogy mindenki úgy éli meg az ébredés időszakát, mintha az ő gyülekezete lenne Isten tervének középpontjában.

Az ismeretlenség homálya is elég relatív fogalom. *Béres János* testvér szerint, aki nemcsak a sülysápi, hanem a dinamikus fejlődő isaszegi gyülekezetnek is lelkipásztora, az itteni gyülekezetnek „történelmi múltja és mély igei gyökerei vannak”. De amit ennél jóval fontosabbnak tart, hogy jelenleg a gyülekezetben egy stabilizációs folyamat indult el, és – idézem – „a gyülekezetnek és ifjúságának van perspektívája”. Mondja ezt annak ellenére, hogy a gyülekezet olyan válságok sorozatát élte át, amit véleménye szerint csak kevés gyülekezet viselt volna el.

A másik kérdés, ami a jelenhez kapcsolódik, de a múlt ismerete nélkül nehezen megválaszolható, az, hogy ebből a helyzetből hogyan lehet visszajutni az ébredés középpontjába. A választ a jövő fogja megadni. A jövő pedig Isten kezében van. A lehetőség és az imádság, mint ennek az eszköze pedig a mi kezünkben, hogy megmozdítsuk vele Isten karját.

Egyes visszaemlékezések szerint a pünkösdi mozgalom Sülysápon már azelőtt megkezdődött, mielőtt Mihók és Rároha testvérek áthozták volna Amerikából a Szentlélek-keresztység tanítását. Közösségünk történetének ismerői lehet, hogy megcáfolják ezt, de tény, hogy már 1926-ban *id. Kurgyis János*, az első hívő a faluban több száz fős tömeg előtt hirdette a Szentlélek-keresztység valóságát. Ez gyülekezetünk történetének első ébredése, amelynek nyomán – az üldöztetések ellenére is – több mint száz fős gyülekezet alakult. A pünkösdi mozgalom itt alaposan felforgatta az addig homogénnek tűnő katolikus falu képét. Bár volt egy kisebb, kb. harminc fős baptista közösség, ami kezdetben a pünkösdi hívők

háttérgyülekezete is volt, valamint a feltűnően sok zsidó vallású család ellenére is a falu majdnem teljes egészében katolikus volt. Az akkori események mai hatása az, hogy a környezetünkben levő még ma is igen erősen katolikus falvak között Süllysáp mutatja a legszínesebb vallási képet. Érdekes, hogy a baptista gyülekezet jelenleg is 30 fős, és a 70–80 fős pünkösdi gyülekezet mellett van még néhány református vallású család is. De ma már nem ez a kb. 800 templomba járó személy a legjelentősebb réteg, hanem az a 6500, akit katolikusnak kereszteltek, de vallásilag teljesen közömbös.

Visszatérve a 30-as évekhez, a Kurgyis testvér nevével fémjelzett első szakasz tíz évig tartott. 1936-ban *Deák József* testvér vette át a gyülekezet vezetését. Az ekkor kezdődő ébredésben a gyülekezet létszáma másfélszeresére nőtt, és meghaladta a százötvenet. Deák testvér a már meglévő gyülekezeti alapokra építve megszervezte az énekkart, a zenekart és az ifjúságot, és Süllysáp (Tápióösvény) nevét országos hírűvé tette. A külső nehézségek ellenére ebben az időszakban, amely majdnem a 70-es évek végéig tartott, a gyülekezet olyan egységes volt, ami egyes vélemények szerint példátlan az országban. A negyedévenként megtartott konferenciák mellett az ifjúság számos konferencián, imaház megnyitón vagy menegzőn szolgált szerte az országban. Deák testvér nagyon kihangsúlyozta a szeretetet és az alázatot. Az akkori gyülekezet összetétele a legegyszerűbb néprétegekből állt. Az idősebbek között mindössze egyvalakit lehetett megemlíteni, aki a polgári iskolát is elvégezte. De ugyanez az egyszerűség volt igaz az öltözködésre is.

Ha az iskolázottságot nézzük, érdekes módon a helyzet mára alig változott meg. Ma a gyülekezet a régi hívők családtagjain kívül egyetlen társadalmi réteget sem tud hatékonyan elérni. Arra a kérdésre, hogy milyen rétegekből tevődik össze a közösség, és ezeket hogyan lehetne elérni az evangéliummal, *iff. Kecser István* polgármester, gyülekezetünk tagja a következőket mondja: „Az egyik pólus azok a lecsúszott, és részben lumpen elemek, akik a legtöbb problémát okozzák. Az ő megközelítésük karitatív eszközökkel nem a legerősebb, mert közvetett módon ösztönzi őket arra, hogy a legjobb semmit sem csinálni. A másik pólust a vállalkozók alkotják, akik sokféle üzletben érdekeltek, de a minden téren becsületes élet meghirdetésére nem igazán vevők. Középen helyezkedik el a Budapestre bejáró dolgozó réteg, amelyet az elmúlt negyven év alatt elég sikeresen szoktattak le az önálló gondolkodásról. Őket manapság a megélhetés nehézségein kívül nem nagyon érdekli semmi.” Ezt a falut, amelyet a stratégiai elhelyezkedése a Tápió-vidék súlypontjában egyre inkább központi szerephez juttat, akár az energiaelosztás, a kommunikáció vagy a közlekedés terén, a mindennapi megélhetés és a vasárnapi futballmeccsen kívül alig érdekli valami. Az alkoholizmus, a szegénység vagy a válás az országos átlagnak megfelel, talán csak a bűnözési statisztikában vezetünk a hasonló nagyságrendű faluk előtt negatív irányban.

Kiábrándító a polgármester válasza, hogy ebben a faluban a pünkösdi gyülekezet, mint közösség, szinte semmilyen hatást nem gyakorol az itt élőkre. Talán csak egyéni vagy családi szinten tudjuk betölteni a só szerepét.

Miért nem tudott a gyülekezet olyan képet kialakítani magáról, ami az Istenhez vezető utat megmutatná? Az okokat keresve menjünk vissza Deák testvér szolgálatának utolsó évtizedeire, a 60–70-es évekig! Egyéni véleményem, amit a jelenlegi lelkipásztor Béres testvér is megerősít, hogy Deák testvér erős jelleme és egyénisége megtartotta ugyan a gyülekezetet egységben, de a széthúzás magvai el lettek hintve. Lemondása után ennek lett az eredménye az az állapot, amit nem tudok máshoz hasonlítani, mint ahhoz a korhoz, amikor Izraelben rövid idő alatt fél tucatnyi király követte egymást a trónon.

Üdítő színfolt volt ezek után Béres testvér szolgálata, aki 1981 óta – kétéves megszakítással – jelenleg is a gyülekezet élén áll. Ezt a több mint tíz éves időszakot nevezném a gyülekezet harmadik szakaszának. Ennek a periódusnak az elején egy valóságos lelki megpezdülés volt érezhető. A katolikus templomban egy ökumenikus istentiszteleten szolgált Béres testvér több mint ezer ember előtt. A Szentlélek ereje olyan erősen volt jelen, hogy a jelenlevők egy fehér

galambot láttak szállni a templomban, és az ott levő papok közül többen leestek a padlóra. Az esetet a falu plébánosa, *dr. Szegedi László* is megemlíti egyik könyvében.

Az igazi szakítópórába viszont azután következett be, amit Béres testvér szolgálatának legnagyobb és leglátványosabb eredményeként említ, és ez az új imaház építése. Elemezgetve a dolgot, hogy egy gyülekezet életében miért olyan nagy megpróbáltatás az építkezés, Béres testvér a következőket mondja: „A Sátán támadása a »hegyen épített város« ellen irányul, és az építkező testvériség érdekes módon nem testileg, hanem lelkileg fárad el”. Ez a máshol is megfigyelt jelenség bekövetkezett Süllysápon is. Több év kemény munkája tört össze néhány nap alatt. De a gyülekezet Isten segítségével talpra állt.

A lelkipásztor a legnagyobb kudarc megéléseként mégis azt a tehetetlenséget említi, hogy nem mindenben tudott a gyülekezet várakozásának megfelelni. Ugyanerről a tehetetlenségről beszél ifj. Kecser István polgármester a falu élén eltöltött szolgálata legnagyobb negatív élményeként, amikor nem tudott az egyéni emberi várakozásoknak megfelelni. Ő, mint a község vezetője, szemléletváltást sürgetne, hogy az emberek változtassák meg negatív beállítottságukat, amivel nem lehet egyről a kettőre jutni. Ennek az igazi rendszerváltásnak lehetnek tevékeny részesei a süllysápi pünkösdi fiatalok.

Egyikük rövid véleménye szerint: „A táj nagyon szép, csak kevés az eső.” Hogy ez lelki értelemben is megváltozzon – általános vélemény szerint – ahhoz legfontosabb a példamutató hívő élet és a Szentlélekkel való betöltekezés. Ők úgy gondolják, még a zenének lehet nagy szerepe abban, hogy az evangélium az emberi szívekbe jusson. A gyülekezetben levő jó generációs kapcsolatban talán csak a dicsőítés szerepében van kisebb nézetkülönbség az idősek és a fiatalok között. A fiatalok egy része már rendelkezik olyan evangélizációs tapasztalatokkal, amit a későbbiekben fel tud majd használni.

A helyzet ideálisnak mondható olyan szempontból, hogy van egy falu, amit csak Isten tud megváltoztatni, és van Istenünk, aki változtatni akar.

Szeretnék ehhez eszköz lenni az Ő kezében!

{k1994505}

Béres János

{k1994506}

Deák József

{k1994507}

Lelkész vagy lelkipásztor • *Durkó Sándor*

Az anglikán egyház menesztette kötelékéből azt a lelkeszt, aki nyíltan bevallotta, hogy nem hisz Istenben. Ez eddig még „rendben” is volna, csak hogy paptársai, pontosan hatvanötven védelmükbe vették hitetlen vagy talán hitét veszített kollégájukat, ugyanis szerintük ez még nem lehetne oka a menesztésnek. Türelemmel, megértéssel kellene viseltetni társuk iránt, mert az eljárás veszélyezteti a véleménynyilvánítás szabadságát.

Anthony Freeman hitetlen lelkeszt túltesz az ördögökön, mert azok hisznek. Abban viszont igaza van, hogy a Bibliában is meg van írva: „nincs Isten”, de az is: ... „azt mondja a balga az ő szívében” (Zsolt 14,1). Az Ige szerinti balgák nemcsak a szóhasználatuk szerinti világiak lehetnek, hanem sokszor mi magunk is.

Kétkedünk magunkban, a világ rendjében, az emberi hierarchiában, a szabad akaratban, a bűnben és a szeretetben, az isteni vezetésben, de néha még magában Istenben is.

Ez egy határon belül természetes, mert ha nem így lenne, akkor tökéletesek lévén nem szorulnánk Jézus megváltó kegyelmére. De rászorulunk, és milyen jó, hogy Hozzá menve mi is mondhatjuk: „Légy segítségül az én hitetlenségemnek” (Mk 9,14).

Dr. Gyökössy Endre pszichológus-lelkipásztor szerint nemcsak hit dolgában kell különbséget tenni a gyülekezetek vezetői között, hanem megnevezésükben is. Nem mindegy, hogy Isten

szolgája lelkész vagy lelkipásztor. A lelkész a rábízott lelkeket ésszel próbálja meggyőzni, irányítani, befolyásolni.

Ezzel szemben a lelkipásztornak a 23. zsoltár a mércéje, báránykáit pásztorolva jóban-rosszban együtt van velük, utat mutat, de alkalmazkodik is hozzájuk, nem azt várja, hogy hívei próbálják meg utolérni.

Hitem szerint nincs olyan gyülekezeti vezető – és talán tag sem –, aki az ateista lelkésszel azt vallaná, hogy: Semmi sincs e világon kívül, de ha van is, tudomásunk akkor sem lehet róla. Elég szomorú, hogy aki ezt mondta, az 48 év alatt nem tapasztalta meg az ellenkezőjét. Azt viszont mindenkinek magának kell eldöntenie, hogy a lelkészi vagy lelkipásztori kategóriába sorolja magát, netán sorolják hívei.

A ma is élő, teremtő, megváltó és hitet adó Istennek hatalma van arra, hogy megáldja az akarást, és lelkészeinkből lelkipásztort faragjon!

BIZONYSÁGUL

Jöjjetek énhozzám... • Gyuricskáné Csendes Zsuzsa (Ózd)

Fiatalság. Céltalanság, unalom. Csavargás, cigaretta, ital, sokaknak kábítószer. Istentelen élet. Fiatal vagyok, tizenöt éves, élni akarok! Élni mindennel, amit a világ kínál, és mindennel, ami jó nekem. Azt hiszem, már nagy vagyok, és mindent lehet.

Abortusz. Nem tarthatom meg a kicsit, de nem is akarom. Szüleimmel szemben léhaság, közömbösség, tiszteletlenség, engedetlenség jellemez.

Az iskola rossz, unalmas, nem nekem való. Minden mozdulatom lázadás, nem akarok szürke ember lenni, aki értelmetlen dolgoknak – mint a tanulás vagy a munka – behódol. Azt akarom, hogy úgy éljek, ahogy én akarok; semmi kötöttség, nem törhet meg senki és semmi. Szeretem a heavy metalt, és mindent, ami megbotránkoztató. Sok barátom, ismerősöm van, ezeknek a fele börtönből szabadult. Szeretek velük végigmenni az úton, mert ilyenkor sokan látnak ezekkel a „nagy emberekkel”. Járok egy fiúval, aki maga is kábítószeres. Már régóta járunk együtt, tőle volt a pici is. Házasság. Nem akarom, de megint „áldott” állapotban vagyok. Úgy döntöttem, a változatosság kedvéért megtartom a gyereket. 17 éves vagyok, nekem ne mondja meg senki, mit tehetek.

A férjem. Barátok, munka, csavargás, ital.

Szüleim. Állandó szemrehányások. És közben nekem egyre nő a hasam. Egy új élet fejlődik benne. A kedvem mindig rossz, sokat sírok, egyedül vagyok! Már nem is nagyon akarom, hogy megszülessen a gyermek. A gyermek. Fiú. Egy apró élőlény, aki minden időmet elveszi. Egy letéphetetlen teher rajtam, ami elől nem lehet menekülni. Egy darab belőlem.

Nem akarom ezt! Ebből ki kell törnöm! Aztán még egy gyermek. Ő is fiú. Pici, törekeny.

Nagyon sajnálom. Még egy ember ebbe az értelmetlen életbe.

A család. Férj, feleség, gyerekek.

Szeretném magam megrázni, hogy ezek a kötöttségek lehulljanak rólam, de tudom, ezek örökérvényűek. Tehetetlen vagyok, és úgy érzem, megfulladok!

Keresem a boldogságot. A barátnőim! Nem az igazi. Egy kapcsolat. Házasságon kívüli. Talán ez az! De csak hatalmas üresség, és fájdalmas, mély sebek. Száguldás egyre lejjebb a mélybe. El akarok menni, itt akarok hagyni mindent, és mindenkit. Gondolatok a halálról, arról, hogy kiszállok ebből az egészből. Nem bírom tovább!

Aztán FÉNY! Hatalmas, mindent elsöprő, világos ösvény!

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek!” Jézus Krisztus.

Ez egy mondat egy újság hátán.

Elolvasom egyszer, kétszer, ötször, tízszer!
„és megnyugvást adok nektek” Jézus Krisztus.
Ó, igen! Erre van szükségem!

Bár nem ismerlek, Jézus Krisztus, de Te hívsz engem, és megnyugvást ígérsz. Tudom, hogy az eddigi életem nyomorult és szennyes, de kérlek, bocsáss meg nekem! Könnyek. Mindent elmosó, mindent elfeledtető könnyek. Béke és nyugalom. A nap fénye sokkal fényesebb, a fák zöldje sokkal zöldebb! Minden gyönyörű! És már kibírom! Mert tudom, hogy Isten ajándéka a család, még akkor is, ha valaki meggondolatlanul cselekedett. Szeretnem kell a férjemet, a gyermekeimet. Ó, Uram, taníts engem szeretni, eddig soha nem próbáltam!

És már kibírom. Mert tudom, hogy Ő nem kötöttségeket akar ránk erőltetni, hanem teljes szabadságot akar adni. Szabadságot a jóra, a szeretetre, az örömré! Szeretlek Jézus!
Tudom, hogy a bűnnel való együttélés sötét mélységekbe vezet, és onnan az Úr Jézus a visszaút!

Egy újabb megtérés. A férjemé. Többé már nem alkoholista, az Úr megmentette!
Isten kegyelme hatalmasabb mindennél. A próbák, harcok sokszor nagyon nagyok látszanak.
Uram, nincs erőm, segíts! De kezem az Úr kezében, és Ő nem enged el.

„Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban”
(Róm 8,38–39).

Az Úrnak Lelke. Csodálatos, mindent felülmúló örömmel, és erővel teli Isten. Az Ő teljességében megszűnik a világ létezni minden gondjával együtt.

Jézus csodálatos, győztes életre hív mindenkit. Egy örök életre, amit a kereszten függve szerzett meg azoknak, akik hallgatnak a szavára „Ímé az ajtó előtt állok, és zörgetek, ha valaki meghallja az én hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz” (Jel 3,20).

Köszönöm Jézus, hogy megnyithattam az ajtómat, és Te bejöttél a Te drága örök életű Szentlelked által. Kérlek Uram, add, hogy ezt minden ember elmondhassa! Ámen.

Ezt a bizonyosságot azért írtam, hogy lássátok meg ebből is Isten dicsőségét. Azt, hogy Ő még egy megüresedett, semmivé lett céltalan életből is tud örömet, és életet fakasztani. Az Úr megmutatta, hogy a gonosz minden hatalma kevés az Ő egyetlen igéjével szemben. Mert amikor az Úr Jézus szólt, már semmiféle ámitása. és csapdája nem foghatott rajtam, mert az Úr már a kereszten megtörte a gonosz erejét.

Halleluja! Mindig örvendeztetek Istenben, mert csodálatos az Ő szeretete. Az Úr Jézus kegyelme legyen veletek örökké!

A hívőket bolondnak tartottam • Kárpáti Krisztina (Pécs)

Mielőtt megtértem (ez másfél éve történt), a világban éltem. A családomban voltak, akik hittek Istenben, a környezetemben (az évfolyamunkban) is voltak hívők. Homályosan én is hittem, de ateista voltam, és foglalkoztam okkult dolgokkal is. A hívőket bolondnak tartottam, nyilvánosan kifiguráztam, bántottam őket. Mégis ezek a hívő évfolyamtársaim voltak, akik befogadtak, amikor csalódtam önmagamban, barátaimban... Titkon imádkoztak értem, és adtak nekem ígéretet. De még akkor sem tudtam, ki Isten, mi az Ige, ki Jézus és a Szentlélek. Egy nap, amikor megláttam, hogy milyen romlott az életem, nem akartam tovább élni. Arra gondoltam: mielőtt meghalok, még imádkozom. A vége az lett, hogy új életet kértem Istentől, az Ő kegyelmét és vezetését. Nem tudtam, hogy idáig is Ő vezetett.

Másnap furcsállottam, hogy egy gát van bennem, ami nem enged hazudni, másokat megbántani, csálni... pedig az volt számomra a természetes. Elkezdtem olvasni a Bibliát. Habzsoltam az Igét, noha többnyire nem értettem, de éreztem, hogy élet van benne és erő.

Ha visszagondolok az eseményekre, most már értem, hogyan vezetett az Úr idáig. A Szentlélek munkálkodott az életemben. Az Úr új élettel ajándékozott meg. Most már a régi barátaimat is új szeretettel szerethetem. A gyermek fejlődése hosszú folyamat, de az újjászületés egy világos, éles határvonal az életemben, amitől fogva az Ige táplálék a számomra, az éltető erő pedig az ima: az Úrral való közösség a belső szobában és a hívő gyülekezetben. És tudom, hogy a magasságos Isten az én Atyám, aki soha nem hagy el, mindig számíthatok Rá.

Jöjj Jézushoz! • A szerkesztő

Ezen a helyen arra kívánjuk felhívni a figyelmet, hogy van még egy lehetőség! Miként a szomszédos bizonyágtételekben is olvasod, Jézus Krisztus akar, és tud megoldást adni az életedre! Talán sok mindent megpróbáltál, és mégsem találtad meg az élet értelmét. Talán végtelenül magányos vagy, és úgy érzed nincs segítség. Talán gazdag és sikeres vagy, sokan irigyelnek, az életed mégis üres és céltalan. Akármilyen is az igazság, van egy csodálatos lehetőséged:

JÖJJ JÉZUSHOZ!

Ő hív, és vár téged: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek” (Mt 11,28).

Békességet és örömet csak Nála találhatsz, mert az embernek Istenre van szüksége, de bűnei elválasztják Tőle. „A ti bűneitek választanak el titeket Istenetektől” (Ézs 59,2). Jézus Krisztus azonban kereszthalálával és feltámadásával kifizette a váltságdíjat bűneinkért: „Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, az Igaz a nem igazakért, hogy Istenhez vezessen minket, miután halálra adatott test szerint, de megelevenítettett Lélek szerint” (1Pét 3,18). Csak általa járulhatunk Istenhez.

E dologban nem maradhatsz semleges: „Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta” (Jn 3,36). Miért maradnál Isten haragja alatt, amikor tied lehet az örök élet? Fogadd el Jézus hívását, jöjj Hozzá, amíg nem késő!

Kérd Őt, hogy bocsássa meg bűneidet, költözzön a szívedbe, és legyen Urad és Királyod! Ha megteszed, nemcsak vallásos leszel, hanem megváltozik az egész életed. Ezentúl Isten akarata szerint kell élned, és igyekezned kell minél jobban megismerni Őt a Bibliából. Így az öröm és a béke soha nem fog ki belőled: „És Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban” (Fil 4,7).

Ha megtetted ezt a döntő lépést, szeretettel kérünk, írd meg e fontos hírt nekünk!

VILÁGABLAK

Újra itthon • Csernus Ákos (Ózd)

Isten kegyelméből két évig – 1992 augusztusától 1994 májusáig –, tanulhattam Dallasban, a *Christ For The Nations* bibliaiskolában. Minden végzett diák esetében felmerül a kérdés, hogy mit is tanult. Ezt többen tőlem is megkérdezik. Természetesen egy újságcikk nem alkalmas ennek elmondására. Az iskolában elsajátítottak valós értékét a mindennapi élet gyakorlata fogja megmutatni. Így ebben a cikkben sem a tanteremben tanultakról szeretnék elsősorban beszámolni, hanem néhány olyan pozitív tapasztalatról, amit kint a gyülekezeti életben észleltem, és példaértékűnek tartok.

Miután két évet töltöttem kint, lehetőségem volt több közösségbe ellátogatnom, és az

evangéliumi és karizmatikus gyülekezetek elég széles skáláját ismerhettem meg. Köztudott, hogy az Egyesült Államokban is tanításbeli áramlatok kavalkádja található, amelyek közül nem egy nyilvánvalóan minden bibliai alapot nélkülöz. Ezúttal azonban néhány egészséges áramlatról szeretnék beszámolni, amelyek sok gyülekezetet hatékonyra tettek, s úgy hiszem, mi is tanulhatunk belőlük.

Tapasztalataim szerint egyre több gyülekezet ismeri fel az Ef 4,11–13 fontosságát, azt, hogy mindenkinek meg kell találnia szolgálati helyét, mert csak így növekedhet a gyülekezet egységben és érettségben, míg eljutunk a Krisztussal teljes férfiúságra. Ehhez fontos, hogy a gyülekezetbe kerülő új tagok is felismerjék, hogy szolgálatuk nélkülözhetetlen az egész közösség egészséges működéséhez. Ennek megvalósulásához azonban lényeges szemléletváltás szükséges. Fel kell adni azt a nézetet, miszerint a gyülekezet pásztora és vénei egyedül hivatottak a szolgálatra; ez nemcsak az ő feladatuk és felelősségük, még akkor sem, ha szolgálatukért fizetést is kapnak. A hivatásos papság és a gyülekezeti tagság éles elkülönülését a reformáció már a 16. században megszüntette, ennek ellenére ma is sokan elfelejtkeznek arról, hogy az 1Pét 2,9 igazsága minden hívő emberre érvényes, s mindannyian Istennek szolgáló királyi papok vagyunk. Az Úr mindenkinek szánt szolgálatot, akit megmentett. A gyülekezet vezetői úgysem képesek mindenkit maguk lelkigondozni, mindenki problémáját maguk megoldani. Éppen a megfelelő lelkigondozás hiányában sokan – főleg az új megtértek közül – visszaesnek. Ezért fontos, hogy mindenki felelősséget érezzen problémákkal küszködő testvérei segítésére, lelkigondozására. Ha ez elmarad, akkor joggal ér bennünket az a vád, hogy csak a túlvilággal foglalkozunk, és nem készítjük fel a megtérteket az ebben a világban való életre, helytállásra.

A hívő életre való felkészítés, tanítvánnyá nevelés nem történik meg a nagy közös alkalmakon. Ennek felismerése késztetett az USA-ban számtalan gyülekezetet arra, hogy szorgalmazza és elősegítse az önszerveződő csoportok létrejöttét a közösségi élet és szolgálat minden területén. Így azok, akik hasonló érdeklődésűek, vagy hasonló problémákkal küzdenek, pl: kismamák, munkanélküliek, szenvedélybetegek, vagy ugyanazon a szolgálati területen szolgálnak, pl: énekesek, zenészek, diakónusok, lelkigondozók egy csoportot alkotnak egymást segítve, egymásért imádkozva, egymás terheit hordozva. Ezek az önszerveződő csoportok, ha megfelelően vannak felkészítve, ösztönözve és menedzselve, nagyon hatékonyan tudnak szolgálatot végezni saját területükön, amire a gyülekezet vezetőinek nem volna lehetősége. Ezek a csoportok kiváló lehetőséget biztosítanak a közösséggyakorlásra is. Statisztikai felmérések igazolják, hogy az emberek többsége a szerető, gondoskodó közösség megélését tartja legfontosabbnak a gyülekezetben. Ennek hiánya a legfőbb oka az új megtértek elmaradásának, lemorzsolódásának. Ezenkívül ezek a kis csoportok bizonyítottan hatékonyak az evangélizáció területén is. Felmérések bizonyítják, hogy többen integrálódnak a gyülekezetbe kis csoportokon, baráti és személyes kapcsolatokon keresztül, mint evangélizációs kampányok eredményeképpen.

Egy másik követendő példának tartom a kinti gyülekezetek missziós tevékenységét. Példaértékű az a látásmód, amivel sok gyülekezet e téren rendelkezik. Nemcsak saját belső problémáikkal, terveikkel vannak elfoglalva, hanem Isten Lelkétől vezetve észreveszik a saját környezetükön kívül, országuk más területein, sőt más országokban, kontinenseken létező problémákat is. Készek segíteni más országokban levő nélkülöző gyülekezeteken, és misszionáriusokat küldenek olyan népekhez, akik még sohasem hallották az evangéliumot. Persze nálunk erre sokan azt felelik, hogy a mi anyagi lehetőségeink nagyon korlátozottak. Pedig itt elsősorban nem anyagiakról van szó, hanem a helyes látásmódról.

Nálunk a kommunizmus politikai rendszere alatt nem volt lehetőség a missziómunkára, s ehhez nagyon hozzászoktunk. Ezenkívül a politikai enyhülés után beáramló nyugati segélynek is volt a missziót gátló negatív hatása a vitathatatlan pozitívumok mellett is. Ugyanis ezek hatására sok gyülekezet azzal volt elfoglalva, hogy saját szükségait feltárja és bemutassa a

segítő szándékú külföldi gyülekezeteknek, remélve, hogy minél több támogatást kap. Ez olyan gondolkodásmód megszilárdulásához vezetett, amely szerint mi állandó szükségben látjuk magunkat, s mindig csak kapni és kapni akarunk, anélkül, hogy a másoknak való adakozásra, segítségre gondolnánk.

Ahhoz, hogy gyülekezeteink egészségesen fejlődhessenek elengedhetetlen a missziós látás. Nem feledkezhetünk el arról, hogy bármilyen szegénynek is érezzük magunkat, a világ legalább 70%-a szegényebb nálunk. Sok testvérünk él számunkra elképzelhetetlen körülmények között, és gyülekezik a szabad ég alatt, amikor istentiszteleten vesz részt. A világ más részein élő nélkülöző testvéreink is Krisztus egyetemes testének tagjai, ezért felelősséget kell éreznünk boldogulásukért, s ha anyagiakkal nem is tudjuk támogatni őket, fontos, hogy imádkozzunk értük. Tisztában vagyok természetesen azzal, hogy a missziós látásmód csak fokozatosan alakulhat ki, nem kezdhetünk rögtön más földrészekre irányuló missziós terveket gyártani. Fontos azonban – ha kis léptékben is – de elindulni. Szenvedők, nélkülözők, hajléktalanok és elveszett emberek nemcsak Afrikában, Ázsiában és Dél-Amerikában vannak, hanem köztünk is, országunkban és városainkban. Ahhoz, hogy őket észrevegyük, segítsünk rajtuk és hirdessük nekik az evangéliumot, nem kell, hogy jelentős anyagi eszközök álljanak rendelkezésünkre. Megnyerhetjük őket Krisztusnak, ha csak ételünk megosztjuk velük, nem használt ruhadarabjainkkal felruhazzuk őket, és olykor megértően elbeszélgetünk velük. Egyesült Államokbeli tapasztalataim azt mutatják, hogy az a gyülekezet, amelyik a misszióra áldozik, nem szegényebb, hanem sokkal gazdagabb lesz, és dinamikus növekedésnek is indul.

Egy harmadik kint szerzett tapasztalatom az Egyház, Krisztus Teste egységével kapcsolatos. Jézus Krisztus főpapi imájában (Jn 17,20–23) elhangzottak kezdenek több hívő közösségben, gyülekezetben is valósággá válni. Az a szomorú történelmi folyamat, amelyet a kereszténységen belüli ellenségeskedés, egymás megbélyegzése, elpusztítása jellemzett, egyre több helyen elhalóban van. A viszálykodás és versengés helyett az igazi krisztusi közösség megélése kap hangsúlyt eltérő hagyományokból táplálkozó felekezetek között is. Egyre növekvő körben van megszűnőben egymás megbélyegzése, kipurkálása. Ehelyett imaközösségre törekednek a különböző gyülekezetek tagjai, és együtt fáradoznak a közös missziós célok elérésén. Ez azért nagyon fontos, mert aláhúzza a Biblia tanításának igazságát, miszerint Krisztus Teste egy, a Megváltó egyetlen egyházat hozott létre, a Benne hívők egyetemes egyházát.

Itt fontosnak tartom megemlíteni azt, hogy az egység nem valami hamis ökumenizmust jelent, nem is a New Age által propagált homályos, zavaros, mindent magába olvasztó hitet. Az egység csakis Krisztusban valósulhat meg. Természetesen léteznek hitelvi, meggyőződésbeli különbségek, melyek létét senki sem vitatja. Ezek, míg a földön élünk, mindig is létezni fognak. E különbségek azonban nem tesznek bennünket ellenségekké, s ezek tudatában is hálát adhatunk egymásért, és közösségünk lehet egymással, hiszen egy felekezet vagy gyülekezet sem birtokolja a teljes igazságot. Magyarországon sajnos a megosztottság a különböző felekezetek között, de az egyes felekezeteken, gyülekezeteken belül is krónikus betegségnek számít. Ezért nekünk is fontos lenne elgondolkodnunk Jézus főpapi imáján, hiszen a Jn 17 tanúsága szerint a világ csak akkor ismeri fel Jézust, mint Megváltót, ha mi, akik az Ő nevében hiszünk, egyek vagyunk.

Végül az ébredés kérdésével kapcsolatban szeretnék néhány gondolatot megemlíteni. Az ébredés gondolata nagyon sok embert foglalkoztat a világon, főleg Európában és Észak-Amerikában, ahol nincs ébredés. Tapasztalataim szerint az Egyesült Államokban is sokan beszélnek az ébredésről, jobb esetben imádkoznak is érte. Sokakban felmerül a kérdés, hogy mi szükséges az ébredéshez, hogyan lehetne azt elősegíteni. Ezzel a témával könyvek egész sora foglalkozik, így nem bocsátkozom hosszas fejtegetésekbe, csupán néhány, a témához kapcsolódó észrevételt szeretnék az olvasóval megosztani.

Örömmel tapasztaltam, hogy egyre több, az ébredést komolyan kívánó testvér és testvérnő ismeri fel azt, hogy az ébredést nem különböző szenzációs tanításoktól, zenei vagy dicsőítő stílusoktól kell várni. Többekben megfogalmazódik az, hogy amit nekünk emberi részről tennünk kell, az az alapokhoz való visszatérés, az alapok megerősítése. Pál apostol az 1Kor 3,10–11-ben beszél az alap fontosságáról, amelyet ő mint jó építómester rakott le. Ez az alap Jézus Krisztus, Rajta kívül más alapot senki sem vethet. A felépítmény csak akkor ér valamit, ha jó alapokon áll. Ezért a megújulás reményében nekünk is az alapok megerősítésével kell kezdenünk, azoknak a bibliai alapigazságoknak a hűséges megélésével, amelyeket mindannyian ismerünk, sokszor mégsem gyakorlunk. Az alapokhoz tartozik a korábban említett keresztények közötti egység is, amely nélkül szintén nincs ébredés.

Ezenkívül a témához szorosan kapcsolódik az evangélizáció kérdése. Itt egyre gyakrabban merül fel az életstílus-evangélizáció fontossága a kampány-evangélizáció mellett. Eszerint a hívő embernek először saját életében, családjában és környezetében kell megújulnia és az evangéliumot hirdetni, az ébredés csak ezután ölthet gyülekezeti és társadalmi méreteket. A nagy alkalmi rendezvényektől nem várhatunk csodákat, amíg az egyéni életben a megújulás és ébredés csodája be nem következik. Ehhez pedig minden hívőben tudatosodni kell annak a ténynek, hogy ő minden pillanatban Jézus Krisztus evangéliumának hirdetője, még ha egy szót sem szól, egész élete tanúbizonyságul kell, hogy szolgáljon.

A kampány-evangélizációval szemben pedig felmerül az az elvárás, hogy jóval nagyobb hangsúlyt fektessenek egyrészt az előkészítő munkára – ugyanis az emberek többsége tájékozatlansága miatt nincs kész arra, hogy egyszeri evangélizációs üzenet után felelősséggel döntsön –, másrészt pedig az utógondozásra, a tanítvánnyá nevelésre, hogy a megtértek megmaradjanak és növekedjenek. Hiszen Mt 28,19 missziós parancsa így szól: „Tegyetek tanítványokká minden népeket...” nem pedig így: „Térítsetek meg minden népeket...”! Remélem, ezzel sikerült egy kis áttekintést adnom néhány tapasztalatomról, amelyet két éves tanulmányaim alatt szereztem. Ezeket az olvasó épülésére szerettem volna megosztani azzal a meggyőződéssel, hogy a jó példából tanulnunk kell. Isten áldjon meg mindannyiótokat!

{k1994508}

Vajon hova visz az út?

A síiták reménysége • Durkó Sándor

A Magyar Távirati Iroda telexgépei az alábbi gyorshírt rögzítették a közelmúltban: Az iráni síitizmus konzervatív irányzatának vezetője, Ahmed Dzsanaati ajatollah a teheráni egyetemen tartott összejövetelen élesen bírálta a keresztény társadalmakat, amelyeket szerinte mélyszéles korrupció hat át. Kijelentette: az iszlám meghódítja a keresztény világot, amely a bukás és az eltűnés felé halad. Több európai államot hozott fel példaként, ahol fejlődőben van a muzulmán vallás, épülnek a mecsetek, és az ébredés következményeként iszlám közösségek alakulnak...

A vallási vezetőknek, ha másban nem is, de abban igaza van, hogy sajnos a korrupció a felelős posztokon levőket is behálózza, nemegyszer egyházi vezetőket is megront, és az is igaz, hogy szerinte az úgynevezett keresztény világban alakulnak az iszlám közösségek.

Elgondolkodtató viszont, hogy onnan miért látszik úgy, hogy a keresztény világ az eltűnés felé halad?

Aki egy kicsit is foglalkozik a politikával, tudja, hogy a kereszties hadjáratok kora letűnt, mégis beszélnünk kell róla, mert a Földön levő háborús góccok nagy részét vallási ellentétek robbantották ki vagy éltetik. A legrégebbi, több ezer éves a zsidó-arab konfliktus, melynek gyökereit jól ismerjük a Szentírásból. Közismert a zsidó-keresztény ellentét is, vagy szomszédainknál, a volt Jugoszlávia területén dúló értelmetlennek tűnő öldöklés, melyek mögött szintén vallási ellentétek húzódnak.

Az iszlám reménysege, hogy meghódítja a keresztény világot. Hitük szerint ezt akár fegyverrel is tehetik.

Mit kell tehát tennünk nekünk, keresztényeknek? A keresztény megújulási hullámok ideológiája az ősi forráshoz való visszatérés volt. Megújulásra, új erőre van szükség, hogy a megújult keresztények álljanak az ébredési hullám élére, és ne a muzulmánok.

A kihívás nagy. Mégsem fegyveres hittérítőkre van szükség, hanem olyan megtért, megújult keresztényekre, családokra, egyházakra és Pünkösdi Közösségre, akik nemcsak papolják, hanem meg is élük hitüket, és nem érheti őket az a vád, hogy „bort isznak és vizet prédikálnak”.

Öltözzük fel a lelki fegyvereket, és menjünk harcba, Jézus lábnyomát követve, és miénk lesz a győzelem!

Európa ébredj! • Pataky Albert

A címben olvasható felszólítás volt a jelmondata és központi témája az 1994. augusztus 3–7 között Franciaországban, Bordeaux-ban megrendezett Pünkösdi Európa Konferenciának. Európa országaiból mintegy négyezer résztvevő volt jelen a konferencia plenáris alkalmain. Hazánkat Közösségünk elnöksége képviselte. Elmondható, hogy francia testvéreink jól előkészítették és megszervezték a konferenciát, ami mindvégig tapasztalható volt. A szervezetség mégsem vált gátjává a Szentlélek szabad munkálkodásának. Igen tanulságos és jó volt ezt megtapasztalni!

Igazi pünkösdi imaalkalmakkal kezdődött a nap minden reggel fél kilenctől *John Wildrienne* testvér vezetésével. Tartalmas, mély előadások hangzottak el, de jellemzője volt a konferenciának a színvonalas, viszonylag sok zenei szolgálat is. Minden istentiszteleti alkalom dicsőítéssel kezdődött.

Az első meglepetés a regisztrációnál ért bennünket, amikor Wildrienne testvér hozzánk lépett, és a köszöntés után közölte *Fábián Attila* testvérral, hogy – mivel az egyik előadó nem érkezett meg – őt szeretnék megkérni helyette a szolgálatra. Istené legyen a hála, hogy a rövid felkészülési idő ellenére testvérünk tanítása az egyik legnagyobb tetszéssel fogadott szolgálata lett a konferenciának. Ami ennél is fontosabb, a Szentlélek jelenléte és áldása szinte kézzelfogható módon volt megtapasztalható.

A téma az Apostolok cselekedetei alapján a Szentlélek-keresztség és a Szentlélek ereje volt. Testvérünk elmondta, hogy sokszor azzal foglalkozunk, ami nem a mi dolgunk, és ez sok időt és energiát vesz el a lelki munkásoktól. Felül kell vizsgálnunk mi a mi dolgunk – és tanúim lesztek –, abban viszont aktívnak kell lennünk!

A szolgálat további részében öt pontba szedve hangzott el, miben segít a Szentlélek ereje:

- A bűn leleplezésében (Jn 16,8–9)
- A kísértésben (Lk 4,14)
- A bizonyágtételben (ApCs 4,33)
- Ha fizikai erőre van szükségünk (Zak 4,6)
- A félelemmel szemben (2Tim 1,7)

A szolgálat végén hangsúlyozta *Fábián* testvér a mennyei erőre való várakozás fontosságát (Lk 24,49).

Ezután előrehívás történt azok számára, akik a Szentlélekkel betelve és a Lélek erejével kívánnak élni és szolgálni. Az előre siető emberek nagy sokasága töltötte meg az emelvény előtti nagy teret és a lejárókat is. Megmozdult a Menny, és sokan nyertek Szentlélek-keresztséget, újultak meg, és kaptak erőt a további szolgálatra.

Csudálatos kenet nyugodott meg az imádkozó gyülekezeten. Sajnos, terjedelmi okok miatt itt nincs módomban arra, hogy a többi áldásos előadást és igehirdetést is ismertessem.

A konferencia záróalkalmára olyan áldást tartogatott az Úr, amire sem a szervezők, sem a

hallgatóság nem számított. Vasárnap a záróistentisztelet kezdetével egyidőben olyan szinte trópusi jellegű vihar tört Bordeaux-ra, aminek következtében megszűnt az áramszolgáltatás. Ez lehetetlenné tette a szervezett program szerinti folytatását az alkalomnak. Először úrvacsoráztunk, de mivel ezután sem jött meg az elektromos áram a gyülekezetben, a sorok közül indított spontán éneklés és imádkozás következett. Az ébredés kezdete! Amit ezután átéltünk, és ahogy ez történt éppen a záró alkalmon, prófétai jellegű üzenetnek vettük az európai ébredésre vonatkozóan. Megújulni az imádkozásban! Miután hosszú, és csodálatos időt töltöttünk így együtt, az elektromos berendezések is működni kezdtek, bár a vihar intenzitása semmit sem csökkent. Tehát folytatódhatott ezután a szervezett program is, *Daniel Hébert* testvérnek, a konferenciát szervező helyi bizottság elnökének igen inspiratív igehirdetésével.

EURÓPA ÉBREDJ! Hiszem, és remélem, ez a jelmondat valósággá válik a következő években!

{k1994509}

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

Az Úr az Úr • „Farkas Alfonz”

*%%Csermely csobog,
Szellő sziszeg,
Levél zizeg,
Ág recseg.
Fejed fölött pillekönnyen
Úsznak el a fellegek.
Fogd meg a fényt!
Vágd zsebre az illatot!
Ragadd meg kézzel!
Hiába minden, nem tudod.
A Vagyok szól, a Vagyok hív,
Tudja a gondolatod.
Küszködsz, mert
ésszel fel nem foghatod.
Érzed a szellő simításában!
Nap melegében, madárka dalában.
Hatalmas tömegben,
Egyedül csendben
Nyisd meg a szíved,
nyisd meg egy percben.
És megérted azt,
mi megérthetetlen:
Hogy szerető Úr
A hatalmas Isten.%%%*

Bölcsességek

Minden Krisztusban hívó olyan ember, akinek nincs múltja, csak boldog jelene és dicső jövője van.

A szenvedés legnagyobb áldása, hogy helyet készít Isten számára.

A Szentföld vár!

Kedves Testvéreink! Közösségünk történetében egyedülálló alkalomra készülünk. Az Evangéliumi Pünkösdi Közösség csoportot szervez **Izraeli Körutazásra**.

Az időpont: 1995. február 28-tól március 7-ig. **Részvételi díj:** 77.945,- Ft.

Gyülekezetünkben több helyen felmerült egy szentföldi utazás igénye. Sokan úgy gondolták erre megfelelő lenne a Jeruzsálemi Világkonferencia ideje. Felmértük a lehetőségeket és a költségeket.

A Világkonferenciával összekötött körutazás költségei 200.000,- Ft körül lennének (a Konferencia magas részvételi költségei miatt is). Szerintünk közösségünkben ezt anyagilag nagyon kevesen tudnák vállalni. Jobb megoldásnak találtuk egy a Konferenciától független körút megszervezését.

A nyolcnapos út igen gazdag programot nyújt a résztvevőknek.

A csoport 1995. február 28-án indul a Ferihegyi Repülőtérrel az 1-es terminálról az Izraeli Légitársaság gépén. A Vörös-tengertől a Megev sivatagon át Qumrán érintésével Jerikóba, onnan Tiberiásba a Genezáret-tó partjára, majd Názáretbe, Kapernaumba és Betlehembe utazunk. A programban van Meggido megtekintése és utazás a Karmel hegyen át Haifába. Fürdés a Holt tengerben a világ legmélyebb pontján, ahol még azok sem tudnak elsüllyedni, akik nem tudnak úszni. A Jordán bemejtő helyén tett látogatásunkkor ha igény van rá, bemejtési ünnepélyt is tudunk tartani!

Az Evangéliumi Pünkösdi Közösség a médiában

Istennek hála ma már közösségünk rendszeresen jelen van a tömegtájékoztatásban és azért is hála, hogy többségében hírünk és a rólunk készült műsorok pozitív jellegűek.

A Kossuth rádió vallásos félóráiban évente hat alkalommal szereplünk. Legközelebb szeptember 30-án délután fél kettőkor, azután december 2-án. Egy alkalommal élő Istentiszteletet is közvetít a rádió vasárnap délelőtt. Terveink szerint idén Pécelről lesz hallható közvetítés október 9-én.

A televízió szeptember 28-án a kettős csatornán este fél kilenckor tűzi műsorára

„Teljesedjete be Szentlélekkel” címmel a közösségünkről készült adást.

Lehetőségünk van a négyhetente jelentkező, első sorban fiataloknak szóló „Pater Noster” című műsorban is képernyőre kerülni.

De nem csak ezek a lehetőségeink vannak!

A körzeti rádiók és a kábel tévék is szívesen fogadnak kész műsorokat is vetítésre.

Közösségünk Média Munkacsoportja szívesen segít gyülekezeteinknek abban, hogy televíziós közvetítésre alkalmas minőségű műsorokat készít a gyülekezetekről, illetve egy-egy kért témában filmet készít a gyülekezeteknek.

Keressétek meg a településeiteken működő médiákat és vegyétek fel velük a kapcsolatot.

Amennyiben adásidőt kaptok segítünk a műsor elkészítésében. Szeretnénk az esetleges igényeket mielőbb felmérni.

Írjatok nekünk a következő címre:

Evangéliumi Pünkösdi Közösség Média Munkacsoport 1143 Budapest, Gizella u. 37.

Ragadjatok meg és használjátok fel minden jó lehetőséget az Evangélium hirdetésére és gyülekezeteink, valamint közösségünk mind szélesebb körű megismertetésére!

{k1994512}

Impresszum

Felelős szerkesztő: Kovács Zoltán
Szerkesztő bizottság: Balogh Sándor, Kázmér Pálné, ifj. Kovács Béla, Nagy Kornél, Pánczél János, Szűcs József, Telegdi József
Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt
A címlapon: Egy kép a gyermektáborról
Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség
1143 Budapest, Gizella út 37. Tel/fax: (1) 251-6987
Felelős Kiadó: Fábíán Attila elnök
ISSN 1217-0623
Minden jog fenntartva.
Kéziratot nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

KERESZTREJTVÉNY

Keresztrejtvény • Készítette: Nagy Kornél

{k1994510}

VÍZSZINTES: 2. EGY BIBLIAI IDÉZET KEZDETE. 12. Muzsikus. 13. „A Siddim völgye pedig tele vala... -forrásokkal” (1Móz). 14. Véd. 15. Pál írnoke, akinek a római levelet diktálta (Róm). 17. E napon. 18. A gyermekeiben is megtalálható! 20. Bélának, Edom első királyának atyja (1Móz). 21. Ilyen irat is van (ékezet nélkül). 22. ...pyrin, fájdalomcsillapító. 24. A szerecsendióban van! 25. Folyó Brazília déli határánál. 26. Az ókori perzsa és asszír császárok fejdíszje volt. 28. Völgy, mely nevét szőlőfürtjéért kapta Izráel fiaitól (4Móz). 29. Júda fejedelme, aki újra felépítette a templomot (Agg). 30. ... sollemnis, ünnepi mise. 32. Égéskor keletkező fényjelenség, névelővel. 34. Dávid atyja (+ékezet) (1Sám). 35. A trícium és a tantál vegyjele. 37. Magyarországon is működő, német érdekeltségű üzemanyagtöltő állomás. 38. Hangtalanul károg! 39. „Nem süti meg..., amit vadászásával fogott” (Péld) 41. A szuterén része! 42. Azonos betűk. 43. Kardot élesítő mester, régiesen. 45. A Körös partjai! 46. Férfinév. 48. Becézett női név.

FÜGGŐLEGES: 1. A BIBLIAI IDÉZET BEFEJEZÉSE. 2. A szülő teszi gyermekével. 3. ... bloc, teljes egészében. 4. Ádám fia (Új ford. 1Móz). 5. Ilyen lámpa is van. 6. Számjegy. 7. „És hajókat is csináltata Salamon király ... gáberben” (1Kir). 8. Döf. 9. Svédül susog. 10. Kisebb a csermelynél. 11. A paradicsom ismert idegen neve. 16. Illés jelzője, mely a származási helyére utal (1Kir). 19. „... és jogosság a te királyi székednek alapja” (Zsolt). 21. A gabonafélék virágát körülzáró külső kéthártyás levélke. 23. Egy Nyíregyháza melletti községbe való. 25. II. Lajos 1526-ban e patakban vesztette életét. 27. Menyasszony. 28. Bea betűi keverve. 31. Az egyik közel-keleti állam neve angolul. 33. Város Nigériában. 35. ...terális, háromoldalú. 36. „Mert jó dolog, hogy kegyelemmel erősíttessék meg...” (Zsid). 39. „A” bőrön esett sérülés. 40. A göngyöleg súlya. 43. Három zenei hang. 44. Északi szarvasfajta. 47. Nápolyi szelet! 49. Azonos mássalhangzók.

Minirejtvény • Készítette: Nagy Kornél

{k1994511}

VÍZSZINTES: 1. „És lészen egy ... és egy pásztor” (Jn 10,16). 3. A tisztátalan állatok egyike a zsidóknál (3Móz 11,4). 5. „És bizony a ... is megcsal” (Hab 2,5). 6. „Debóra pálmája alatt

szokott tartózkodni ... és Bétel között” (Új ford. Bír 4,5). 7. Jónathán leszármazottja (1Krón 8,39). 8. Az egyértelmű beszéd egyik szava Jézus tanítása szerint (Mt 5,37). 9. Júda királya, Manassé utódja a trónon (2Kir 21,18). 10. Séth fia (1Móz 4,26).

FÜGGŐLEGES: 1. „Hanem Isten ... szerint éljétek a testben hátralévő időt” (1Pét 4,2).

2. Cédrusfáiról ismert hegy (1Kir 5,6). 3. „... tehát Isten az embert az Ő képére” (1Móz 1,27).

4. Király volt Júdában; életét tizenöt évvel hosszabbította meg Isten (Ézs 38,5).

BEKÜLDENDŐ:

a KERESZTREJTVÉNY megfejtését képező ige *helye*, valamint a MINIREJTVÉNY bekarikázott betűiből összerakott fogalom, melynek fontosságára a Biblia is nagy hangsúlyt helyez.

Beküldési határidő: **1994. nov. 7.**

A '94/4. szám rejtvényének megfejtése: Keresztrejtvény: 2Krón 19,11b., *Jósafát*;

Minirejtvény: *Thiatira*

A helyes megfejtők közül kb. 500 Ft értékű könyvjutalmat nyertek: **Gróf Nándorné** (Csetény), **Pánczél Jánosné** (Makó) és **Tóthné Balogh Edit** (Hajdúsámson).

GYERMEKKÖR

{k1994513}

{k1994514}

{k1994515}

{k1994516}

{k19945D}